Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2180

4 PAGINI — 20 BANI

Duminică 6 mai 1956

O trăsătură a caracterului nostru

SORIN nu știe încă ce va fi în viață și asta nu din vina lui. Are numai 2 ani și 5 luni și deocamdată „construiește" un bloc modern în care să locuiască numai el, mămica și tăticul. Multe lucruri nu pricepe acum. Știe însă precis că îndată ce tăticul vine de la lucru îl ia în brațe, îl saltă mai sus de umerii săi lați, apoi îl sărută cu dragoste. Sorin se culcă cel dintîi. Mama mai lucrează cîte ceva. Tăticul se apleacă peste niște desene. Așa cum sînt ele, alcătuite din linii trase cu tuș, n-au nici un pic de poezie. Cînd liniile prind viață, transformă cu o putere de nebănuit multe lucruri care ani de-a rîndul păreau de neclintit.

Tînărul comunist Aurel Moraru, maistru în atelierul de bobinaj al uzinei „Republica" din Capitală, face parte dintre acei oameni fermi care nu numai că năzuiesc, dar își închină întreaga lor activitate pentru a transforma visul în realitate, oameni care după orele de muncă stau aplecați ore întregi asupra manualelor, revistelor sau schițelor, studiind ultimele cuceriri ale tehnicii, căutînd posibilități pentru a le aplica în mod creator.

Interesul și spiritul de răspundere față de munca sa și a colectivului pe care-l conduce reflectă de fapt grija pentru soarta uzinei în care prind viață năzuințele abia înfiripate în anii cînd era ucenic al Școlii profesionale a uzinelor Mîrșa-Avrig, apoi al Școlii profesionale de la I.M.S. Roman.

Aurel Moraru găsește în studierea permanentă a literaturii tehnice rezolvare la multe probleme pe care viața i le pune în față. „Dacă ai impresia că știi totul, atunci fără îndoială că bați pasul pe loc". In aceste cuvinte spuse cu simplitate, se reflectă interesul tînărului maistru pentru învățătură, pentru un sens unic în viață: înainte.

Uneori ți se pare greu ca cineva care muncește să aibă timp să învețe și pe deasupra să fie și inovator. Și totuși, în viața lui Moraru lucrurile acestea sînt orînduite cu precizie, strîns legate între ele. El nu încetează nici o clipă studiul. In dorința de a merge în pas cu viața, Aurel Moraru este astăzi elev al Școlii tehnice de maiștri „Iosif Rangheț" — cursurile fără frecvență.

Invățămîntul fiecărui om care lucrează în producție nu este o chestiune personală. In el este interesată uzina, întreaga noastră țară. Numai dobîndind o înaltă calificare profesională se poate ajunge la un indice tot mai înalt de creștere a productivității muncii. Iată de ce, grija față de calificarea tinerilor trebuie să fie considerată de organele și organizațiile U.T.M. sarcina lor vitală.

Dorința lui Moraru de a termina studiile fără a întrerupe munca în producție nu este o chestiune individuală; ea constituie o trăsătură a caracterului nostru. Partidul a învățat tineretul să privească înainte, i-a creat condiții pentru ca folosind cunoștințele acumulate în școli să stăpînească cele mai complicate mașini.

Cine muncește și învață este respectat de cei din jur. Aprecieri ca acestea: „Aurel Moraru este un bun tehnician, studiază cu perseverență, este un bun inovator" etc., venite de la oameni competenți, răsplătesc pe deplin eforturile depuse în producție.

Tineretul este entuziast, plin de inițiativă. In rîndurile inovatorilor figurează și mulți tineri.

Ca să descoperi comori de nebănuit trebuie să-ți cunoști la perfecție meseria, în așa fel ca ea să nu mai prezinte pentru tine nici o taină. Cabinetul tehnic al uzinei „Republica" îl prețuiește pe Moraru pentru preocuparea sa permanentă față de rezolvarea problemelor strîns legate de procesul de producție.

Cele 4 inovații aplicate și cele trei propuneri în studiu sînt unul din rezultatele studiului perseverent, organizat. Numai inovația privind mărirea vitezei de tragere a țevilor la bancul de 10 tone, secția tras la rece, permite lucrarea unor țevi speciale în întregime și totodată creșterea productivității muncii cu cel puțin 100 la sută.

Moraru este și lector la cursul de minim tehnic din secție. Cînd organizația de partid și conducerea secției au hotărît înființarea acestui curs, Moraru s-a arătat bucuros să ajute. Este fără îndoială și meritul său că toți bobinatorii vin cu regularitate și că așa cum sînt predate lecțiile, la nivel corespunzător pregătirii și puterii lor de înțelegere, cunoștințele sînt acumulate fără prea mare greutate.

„Profesorul" este cel mai apropiat prieten al „elevilor". Utemistul Ilie Marin, responsabilul brigăzii de tineret, a lucrat mult timp la uzinele „Clement Gottwald". Acolo executa numai o singură operațiune. In uzina „Republica" era necesar să execute mai multe operații. Frecventînd cu regularitate cursul din secția bobinaj, el reușește acum să facă legături la o bună parte din motoare.

Aurel Moraru nu este un caz izolat. Ca el, mii și mii de tineri din întreprinderile patriei noastre și-au cîștigat stima și respectul tovarășilor de muncă datorită și succeselor obținute în studiul de fiecare zi.

Este adevărat că mai există suficiente cazuri cînd tinerii nu sînt sprijiniți ca să învețe. Fie că lucrează în schimbul doi și trei și nu au posibilitate să meargă la cursurile serale, fie că nu primesc nici un fel de sprijin din partea maiștrilor și tehnicienilor, ei nu pot să învețe. Un asemenea caz există la uzinele „Progresul" din Brăila. Tudor Culimescu din anul III nu se află în atenția strungarului Gheorghe Boeru, cu care a încheiat contract, iar șeful de secție se face că nu observă această situație. In situația sa se află și elevii Ion Pescăruș, Tudor Dobre, Tudor Deculescu și alții.

Ce concluzie se desprinde de aici? Există organizații de bază U.T.M., care deși înțeleg necesitatea de a se preocupa de calificarea tineretului, nu întreprind nici un fel de acțiune.

Orice tînăr poate să se bucure de bunurile pe care și le dorește. Pentru aceasta trebuie să învețe, să învețe în permanență și să valorifice în muncă cunoștințele sale, căci numai așa va fi mereu în pas cu viața.

„Scînteia tineretului"

Cu semănătoarea S. K. G. 6

In primăvara aceasta pentru efectuarea lucrărilor de însămînțare a porumbului în cuiburi dispuse în pătrat, S.M.T.-urile și gospodăriile agricole de stat au primit semănători sovietice de tip S.K.G.-6 cu o mare capacitate de lucru. In fotografie: tractoristul Dumitru Marinescu de la gospodăria agricolă de stat Urleasca—raionul Brăila, împreună cu ajutorul său Constantin Ionescu.

COMUNICAT
cu privire la rezultatele provizorii ale recensămîntului populației Republicii Populare Romîne din 21 februarie 1956

Comisia Centrală de Recensămînt comunică:

Numărul locuitorilor Republicii Populare Romîne stabilit la recensămîntul populației din 21 februarie 1956 este de 17.489.794, din care 8.502.298 (48,6%) bărbați și 8.987.496 (51,4%) femei.

Din numărul total al locuitorilor, 5.475.427 (31,3%) reprezintă populație urbană, iar 12.014.367 (68,7%) populație rurală.

Capitala țării are un număr de 1.236.905 locuitori.

Populația orașelor reședințe de regiuni este următoarea:

Bacău	54.146	Oradea	99.007
Baia-Mare	35.926	Pitești	38.333
Cluj	154.752	Ploești	114.560
Constanța	99.690	Orașul Stalin	123.882
Craiova	96.929	Suceava	20.942
Galați	95.646	Timișoara	142.251
Deva	16.316	Tg. Mureș	65.188
Iași	112.989		

Celelalte orașe principale ale țării au următoarea populație:

Arad	106.457	Turda	33.610
Brăila	102.491	Piatra-Neamț	32.646
Sibiu	90.478	Giurgiu	32.607
Satu-Mare	52.099	Mediaș	32.503
Buzău	47.593	Turnu-Severin	32.485
Reșița	41.241	Bîrlad	32 043
Hunedoara	36.498	Lugoj	30.258

Pe regiuni, populația țării la 21 februarie se prezintă astfel:

Reg. Bacău	962.869	Reg. Iași	935.545
Reg. Baia-Mare	712.510	Reg. Oradea	858.835
Reg. București	1.570.959	Reg. Pitești	1.121.319
Reg. Cluj	1.259.176	Reg. Ploești	1.349.148
Reg. Constanța	635.936	Reg. Stalin	901.825
Reg. Craiova	1.504.289	Reg. Suceava	915.947
Reg. Galați	1.024.619	Reg. Timișoara	1.195.880
Reg. Hunedoara	572.671	Reg. Aut. Maghiară	731.361

Oaspeți japonezi în vizită la Prezidiul Marii Adunări Naționale

Sîmbătă la amiază, au fost primiți la Prezidiul Marii Adunări Naționale, prof .univ. Hiroshi Minami, secretar general al Congresului Național al Culturii din Japonia, Motoo Hatta, regizor de teatru și Wataru Yashima, șeful secției culturale a Consiliului General al Sindicatelor din Japonia, membrii delegației culturale japoneze care se află în țara noastră la invitația Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea.

La primire au asistat tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej, prim secretar al C.C. al P.M.R., membru în Prezidiul Marii Adunări Naționale a R.P.R., M. Mujic, vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, A. Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale, M. Roșianu, președintele Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea, membru în Prezidiul Marii Adunări Naționale, C. Paraschivescu-Bălăceanu, membru în Prezidiul Marii Adunări Naționale.

Cei prezenți s-au întreținut cu oaspeții asupra problemelor de cultură și artă.

Membrii delegației au împărtășit cîteva din impresiile pe care le-au cules cu prilejul vizitei în R.P.R.

Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a rugat pe membrii delegației să transmită poporului japonez cele mai bune urări de succes în lupta pentru apărarea păcii, pentru dezvoltarea colaborării economice și culturale, a relațiilor prietenești cu toate țările. (Agerpres)

Tinerii de pe valea Bistriței

Mă aflam cu cîteva luni în urmă printre muncitorii din parchetul 24, sectorul forestier Dornișoara. Seara, în cabane, luam parte la discuțiile lor. Erau mari frămîntări. Unii spuneau:

— Măi, noi la doborît depășim de multe ori și două norme. Dar ce să facem cu cei de la corhănit, că uneori nu-și îndeplinesc norma de dat lemnul la vale.

Alții adăugau:

— Păi frate, de multe ori merge și corhănitul, dar nu se țin de lucru cei de la dat după vite și remorcile n-au ce să care în depozit.

Asemenea discuții se repetau seară de seară, pînă tîrziu în noapte.

Intr-una din zile comunistul Aurel Rotundu a venit cu o propunere:

— Măi tovarăși, a zis el, hai să organizăm și noi munca în parchet așa cum au organizat-o alții în alte parchete din sectorul nostru: să facem o brigadă complexă.

De aceeași părere a fost și Gavril Roșu, un flăcău nu prea voinic, dar ager și bun de treabă.

— Dacă noi ne-om organiza așa munca, spuse el, toți cei din brigadă vor munci cu interes. Fiecare va veni la lucru regulat și-și va da silința să muncească mai mult, să cîștige mai mult.

Unuia cu părul blond, ce stătea mai la o parte și-i asculta — normatorul Ion Butucan, secretarul organizației U.T.M. din sectorul Dornișoara — atît i-a trebuit. Să vadă că propunerea-i acceptată.

— Dacă-i așa, intră și el în vorbă, vă explic eu pe larg cum trebuie să organizăm noi brigada.

Și a început să le explice întreg procesul tehnologic al brigăzii, care vor fi rezultatele muncii în brigada complexă.

Apoi, conducerea tehnică a stabilit normele de lucru pentru fiecare echipă din brigadă. Au intrat atunci în brigadă 64 de muncitori din parchetul 24 Valea Largă. Dintre ei mai bine de jumătate sînt tineri. Pe Gavril Roșu, l-au ales responsabilul brigăzii.

Nu după mult timp de la crearea brigăzii, tînărul manipulant Ion Ghiulă a început să-și noteze rezultatele. Așa a rămas și acum scris pe carnețelul său:

„In luna ianuarie brigada a fost fruntașă, iar în februarie și martie brigada a dat producție încă pentru două parchete — închise din cauza înzăpezirii".

Nici brigada complexă din parchetul Stunion din același sector nu este mai prejos. Cu ajutorul mijloacelor mecanizate, zilnic își depășește norma cu 22 la sută. Tînărul tractorist Alexandru Madaraș, motoristul Alexandru Varzar, Gavril Țuțuianu și alții se numără printre fruntași.

Datorită creării brigăzilor complexe în numeroase parchete din sectorul Dornișoara, a mecanizării procesului de producție și organizării comisiilor tehnologice la locul de muncă, care înlătură din procesul de producție, sub-faze de lucru inutile, sectorul Dornișoara a reușit, în lunile ianuarie și februarie, să facă economii de peste 57.000 lei. Cu toate viscolele din anul acesta, planul a fost îndeplinit și depășit la producția globală cu 175 la sută, iar la producția marfă cu 125 la sută, în timp ce anul trecut, în aceeași perioadă, planul n-a fost îndeplinit iar prețul de cost a fost depășit. Punerea în funcțiune a trenului marșrut, în luna martie a.c. a ajutat sectorul Dornișoara să evite penalizările pe C.F.R. care în trecut se urcau la peste 400 mii lei anual.

De curînd, brigada lui Gavril Roșu a înregistrat o nouă victorie. In cinstea zilei de 1 Mai a terminat mai devreme cu 25 zile planul de exploatare a arborilor din parchetul Valea Largă. Arborii au fost doborîți, fasonați, transportați și încărcați în vagoane. Tot datorită muncii brigăzii, productivitatea a crescut în ultimul timp cu 30%, iar prețul de cost al fiecărui metru cub de buștean adus în raza de producție a fost redus cu peste 3 lei.

Tinerii din parchetul Valea Largă, ca și cei din parchetul Stuniori și alte parchete din sectorul Dornișoara au văzut acum care este secretul. De cînd lucrează în brigadă a crescut simțitor și cîștigul lor. Tovarășul Ștefan Tabrea se bucură că alături de tineri a intrat și el în brigadă. De la 500 lei cît cîștiga înainte lunar, a încasat într-o lună 900 lei, iar în alta a depășit chiar 1000 lei.

Forestierii tineri au cerut organizațiilor U.T.M. nou create să se discute într-o adunare generală problema încadrării în brigăzile complexe și a tinerilor de pe remorcile ce transportă bușteni. Tot la propunerea lor, cabinetul tehnic, comitetul de întreprindere și conducerea I.F.E.T.-ului studiază exploatarea unui nou parchet care în primăvara aceasta să fie luat sub patronajul tineretului. Să se creeze aici o brigadă complexa numai din tineri, iar brigada să cuprindă și fazele de lucru legat și plutăritul pe apă, astfel ca această brigadă complexă, prin toate echipele ei, să dea lemnul direct fabricilor de cherestea de pe valea Bistriței.

Corespondent
NICOLAE LEȘEANU

CINE ÎNCEPE?

De cîțiva ani, străzile orașului Medgidia — și în mod deosebit porțiunea pornind din centrul orașului spre gară iar apoi spre I.M.U.M. — au devenit greu practicabile atît pentru cetățeni cît și pentru vehicule. Stînd de vorbă cu cîțiva dintre conducătorii marilor instituții și întreprinderi din oraș, corespondentul nostru pentru regiunea Constanța, **Aurel Constantinescu**, a primit următoarele răspunsuri:

De la Suliman Seichi, secretarul sfatului popular orășenesc: „Planificare facem de cîțiva ani la rînd. Am avut alocate sume importante, dar începerea lucrărilor de refacere a străzilor a fost tărăgănată. Anul acesta, avem planificate 6 milioane lei, iar pentru primul trimestru ne-au și sosit 130.000 lei. Materialul de construcție îl avem asigurat nu la mare distanță. Tehnicieni constructori sînt destui..."

De la tovarășul Sergiu Almășeanu, directorul fabricii „Cimentul păcii": „...Putem obține repartiția pentru cimentul necesar într-un timp foarte scurt. Intreprinderea noastră are posibilitatea să dea necesarul de calcar concasat și mijloace de transport. Fără să stingherim continuarea lucrărilor, noi vom porni să betonăm și drumul ce duce de la fabrică în oraș pe o distanță de aproape 3 km.".

De la tovarășul Teodor Farcaș, directorul I.M.U.M. ...„Amenajarea acestor străzi ar fi un lucru bun căruia îi vor veni în ajutor toate forțele orașului. Noi putem sprijini această inițiativă punînd la dispoziție mijloace de transport. Din sîrmă împletită putem construi un gărduleț de la gară pînă în oraș".

De la tovarășul Ion Velișcu, prim-secretar al comitetului raional U.T.M.: „Ne-am gîndit și noi la o astfel de inițiativă. Zilnic am putea mobiliza 300 de tineri din întreprinderile orașului să lucreze voluntar. Deschiderea acestui șantier al tineretului e posibilă imediat ce vremea va fi favorabilă".

Se naște o întrebare pe care o adresăm tuturor celor ce au făcut declarațiile de mai sus: dacă aveți posibilități, de ce nu începeți? Infrumusețarea orașului, a străzilor, construirea unei treceri (pasarelă) peste linii, reconstruirea parcului din cartier, extinderea rețelei electrice, plantarea puieților și numeroase alte propuneri făcute cu ocazia alegerilor de deputați în sfaturile populare sînt inițiative cărora cetățenii le-ar veni în ajutor. Așteptînd „zile mari" în care să se facă ședințe, planuri, hotărîri, aprobări, propunerile oamenilor muncii nu vor prinde viață. Există depline condiții pentru a înfăptui aceste propuneri. A rămas de descurcat o singură „problemă": cine să pornească inițiativa?

„Pasul" îl poate face tineretul, organizînd un șantier local.

In legătură cu...

O fată și o bunică

Bunica are 72 de ani, iar nepoata 16 și 7 luni. Părinții fetei au decedat în împrejurări pe care dînsa nu le cunoaște decît din puținele vorbe prinse din bocetele pe care bunica le săvîrșea în fiecare duminică după slujba bisericească la mormîntul lor. Apoi, cînd a crescut mai mare, fata a început să se obișnuiască într-atîta cu bunica, încît nici nu-i venea să creadă că primii ei ani de viață au fost legănați de o mamă adevărată și nu de mîinile moi și mîngîietoare ale bunicii.

Cînd a împlinit 16 ani, Mărioara i-a umplut însă sufletul bătrînei cu o mare durere. Intr-o seară, fata a mîngîiat-o pe bătrînă și i-a spus:

— Bunico, am să-ți spun ceva tare, tare grozav...

— Spune-mi.

— Iți spun numai dacă-mi făgăduiești că nu te superi și că n-o să plîngi de loc. Da? Știi ce: plec de-acasă. Mă duc undeva departe, departe, în lume...

— Unde te duci? s-a speriat bunica.

— Mă duc la oraș, la fabrică. Zău! Acolo mă duc. Nu pot să mai stau acasă. Eu m-am făcut mare, bunico, și cum să stau degeaba lîngă mata? Toate fetele pleacă la oraș, la școli. Am să învăț și eu o meserie... Nu-i așa că-mi dai voie și că nu te superi?

Bunica n-a spus nimic atunci. A rămas pe gînduri multă vreme, cu mîinile încremenite în poală, cu privirea pierdută undeva în zare. Noaptea însă, cînd s-a trezit din somn, Mărioara a auzit-o pe bunica plîngînd. Fata a mîngîiat-o și a îmbunat-o pe bătrînă, adormind-o din nou ca pe-un copil. Acum parcă era ea bunică, iar bunica nepoțică.

— Am să viu în fiecare duminică acasă, îi șoptea ea cald la ureche. Pădurea Neagră doar nu-i așa departe. Viu cu fetele. Acolo e frumos, se fac niște sticle frumoase, am să învăț și eu meserie, am să cîștig bine și-o să-ți aduc și ție o broboadă frumoasă și-o rochie de tafta care să-ți ție cald. O să fie bine, bunico...

Și așa a plecat Mărioara Szabo în lume. A ajuns lucrătoare la fabrica de sticlă. Pînă acum n-a învățat încă o meserie; lucrează deocamdată la ambalaj. Invelește în talaș și hîrtie sticlele fine și frumoase pentru ca să nu se spargă sau să se zgîrie pe drum. Ii place și aici. E migălos dar frumos — și fetele sînt așa vesele! Toată ziua cîntă și glumesc. Seara dorm cîte patru în cameră. E drept, nu-i așa de bine acolo pentru că iarna e cam frig, încă nu s-a tras lumina electrică. Dar Mărioara e veselă și-i place „în lume". Aici a dansat pentru prima oară, a ascultat muzică la radio, a văzut cum se joacă popice și fotbal, a văzut pentru prima oară un film.

Mărioara n-a uitat-o nici pe bunica. In fiecare duminică merge pe jos cale multă, care străbate de-a curmezișul munții Pădurii Negre pînă în satul Dolea. Bunica o așteaptă la fereastră, cu masa pusă, cu mămăliguța învelită în ștergar, ca să nu se răcească. Și nepoata îi aduce de fiecare dată cîte-o bucurie nouă: o broboadă, o pereche de ciorapi și chiar bomboane, pentru că bunicăi îi plac dulciurile mai mult decît copiilor. Apoi stau de vorbă pînă tîrziu. Mărioara îi spune despre tot, tot ce-a văzut.

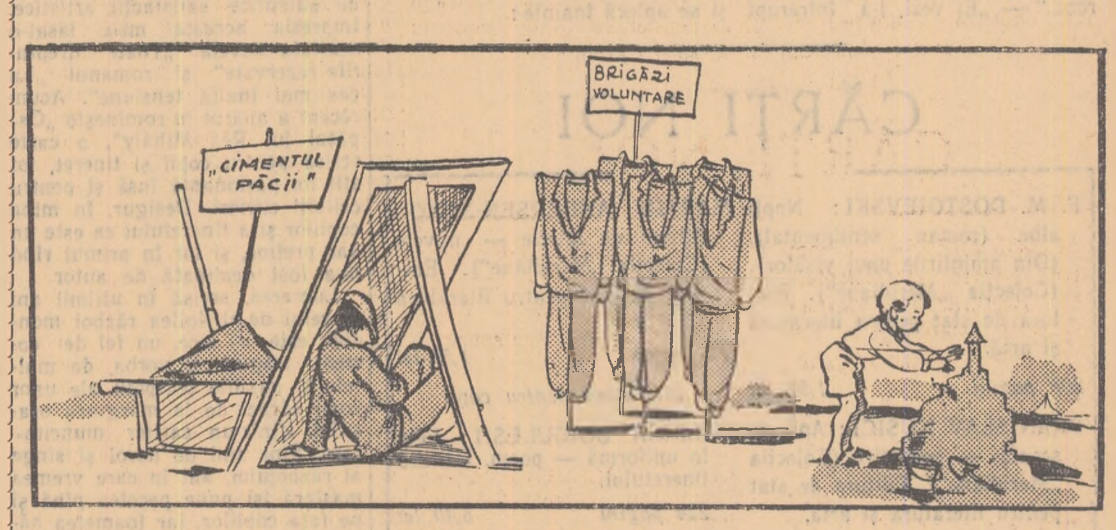
— A, să vezi, bunico, ce-am rîs la film. Venea pe pînza aia care-i acolo (matale nu știi cum este la cinema) așa, venea o mașină repede, repede spre mine și eu am țipat. Credeam că vine peste noi. Ce-am rîs cu fetele pe urmă...

Bunica o ascultă cu ochii înlăcrămați și cu buzele tremurînde de emoție și bucurie. Apoi, tîrziu de tot, se culcă. Cînd e aproape să adoarmă, Mărioara o zgîlțîie ușor pe bătrînă.

— Bunică, știi ce, mai tîrziu cînd o să am și eu o cameră în blocurile noi, am să te iau și pe tine la oraș. Ai să vii, nu? Și-atunci o să mergi și tu la film. Da?

Bunica a adormit însă și nu mai poate răspunde. Mărioara o mîngîie pe bunică pe păr și adoarme fericită pe pieptul ei.

ION BAIEȘU

In Medgidia există toate condițiile...

Bilete de tren prin telefon!

Ești reținut de treburi urgente ce necesită prezența ta într-un punct al orașului. Și cum a doua zi în zori trebuie să pleci în provincie recurgi la telefon. Formezi numărul Biroului de voiaj C.F.R. și ceri impegatului de serviciu un bilet prin curier special. Peste un sfert de oră, în fața casei se oprește o motocicletă și un curier îți înmînează biletul dorit.

La Biroul de voiaj C.F.R. s-a înființat un nou ghișeu unde publicul poate comanda bilete prin telefon. Biletul cerut este adus apoi într-un timp scurt solicitantului, după cum am arătat.

In fotografia nr. 1 biroul de primirea comenzilor iar în clișeul nr. 2 vedem un curier plecînd în cursă.

Foto: AGERPRES

O nouă utilizare a energiei atomice în industria noastră petroliferă

... Laboratorul de defectoscopie radioactivă al întreprinderii de montaje rafinării nr. 5 — Ploești. De pe șantierul unei rafinării învecinate a fost adusă la probă o nouă piesă. Ea este așezată pe o masă în fața aparatului. Deasupra se fixează conteinerul de plumb care conține fiola cu izotopi radioactivi. Sub piesă se găsește un film de tip Röntgen. La adăpostul unui paravan de plumb, cu ajutorul unui resort cu cablu, lung de 1,50 m, operatorul face fiola să treacă din locaș în dreptul unei ferestre conice, orientată perpendicular pe piesă. Are loc așa numita emisiune de raze „gamma". Fascicolul de raze pătrunde în structura piesei și o reproduce pînă în cele mai mici amănunte pe filmul „Röntgen". După developare, pe film apare „radioscopia" piesei, pe care operatorul o interpretează cu ajutorul unui defectoscop. In cazul cînd sînt defecte provenite din turnare, laminare, tratare, sudare etc., acestea apar sub formă de mici pete mai negre decît restul filmului. Astfel, diferitele fisuri, goluri, sufluri și incluziuni nemetalice care ar putea provoca mari pagube în timpul funcționării instalațiilor pot fi cunoscute din vreme și înlăturate.

Dar nu toate piesele pot fi transportate în laborator. Verificarea instalațiilor este necesară și înainte de intrarea lor în funcțiune. In aceste cazuri, fiola cu izotopi radioactivi de cobalt este adusă în dispozitive mobile pe șantier și aici, la zeci de metri înălțime sau în întortochierea serpentinelor din hale, are loc cu aceleași rezultate operația de defectoscopie radioactivă.

Atît în laborator, cît și pe șantier, operatorii lucrează sub protecția unui echipament din cauciuc țesut cu fire de plumb. Aparatura însăși constituie primul mijloc de protecție al oamenilor.

In cele cîteva luni care au trecut de la introducerea noii aplicații a energiei atomice în industria noastră petroliferă, radiometalografiștii Anghel Dumitru și Constantin Luca, îndrumați de inginerul Gh. Olteanu, au efectuat peste 150 de operații.

LITERATURĂ-ARTĂ

Pensia

Ştefan Iureş

— Schiţă —

De-a lungul întregii sale vieţi, ajunsă acum la cele din urmă pîlpîiri, colonelul David Pleşoianu nu avusese decît cîţiva ani în care se comportase altfel decît socoteau de cuviinţă cei care îi erau apropiaţi. Tînăr pe atunci, îi făcuse o nespusă plăcere să meargă împotriva curentului, să ştie că, în lumea lui, e privit ca o cioară albă. De altfel, nu fusese numai ambiţia la mijloc. Acum, cînd stă fără putere sprijinit pe pernă, ţinînd aproape închişi ochii săi de culoarea oţelului, pungile grele ale pleoapelor lasă să se întrevadă un licăr de emoţie: este ora 9, peste cel mult o jumătate de oră Dumitra va fi aici. Buzele uscate se întinseră într-un zîmbet. O mai iubeşte oare? Eh! Işi trecu mîna peste părul rărit. Şi de ce nu, la urma urmei? După atîta vreme! Ce-are-aface! Acum amîndoi sînt destul de bătrîni ca să nu se mai gîndească la prostii.

Şi apoi, surpriza! Surpriza lui cea mare!

Colonelul savură dinainte expresia uluită şi plină de recunoştinţă a femeii. O auzea: „Dragul meu, cît eşti tu de bun, de mărinimos, de nobil... dar nu, tu nu trebuie să te gîndeşti la moarte, tu trebuie să trăieşti, să mă îngădui lîngă tine... dragostea mea, stăpînul meu“.. Colonelul îşi simţi inima grea de înduioşare.

Oftă.

Peretele alb din faţa patului se scălda în lumină. O rază se răsuci pe muchia portretului Balaşei Pleşoianu şi se răsfrînse orbitor în sticlă S-ar fi zis că bătrîna doamnă îşi priveşte fiul cu un fulger de dispreţ şi maliţiozitate. Bolnavul clipi de cîteva ori, supărat. Cînd o să vină Dumitra, să-i atragă atenţia să nu mai lase storurile atît de sus: soarele prea puternic îl oboseşte. Mi se pare că i-am mai spus. Sau... nu, nu i-am spus, dar ea ar fi trebuit să ştie asta. Da, da, aşa e. Colonelul se încruntă şi se răsuci greoi în aşternut. Niciodată nu ştia Dumitra să iasă în întîmpinarea dorinţelor lui. Ba ştia, dar n-a vrut. Niciodată n-a vrut. Niciodată.

De fapt, dacă se gîndeşte bine, acesta a şi fost motivul pentru care se despărţise de ea. Bineînţeles, nici el, nici cei din jurul lui nu ar fi acceptat pe atunci această explicaţie. Surîzînd, doamna Balaşa dădea motivarea de rigoare cunoştinţelor casei. „Poţi să te fereşti să apari drept ţoapă — cînd eşti — o lună, două, un an cel mult. Atît. Noru-mea — şi apăsa cu ironie asupra cuvîntului, — noru-mea a bătut recordul: trei ani şi jumătate. După care ţoapa n-a mai răbdat şi a ieşit la lumină. Bietul David: ce mai descoperire a făcut! Pauvre jeune gens!“

Locotenentul Pleşoianu tăcea, confirmînd astfel totul. In fundul sufletului mai vibra ceva, nu, nu ruşinea, ci orgoliul rănit. Incercase o domesticire. Nu izbutise. Şi, auzind cum toată vina e aruncată nu asupra lui, ci asupra căprioarei sălbatice, se înverşuna să tacă şi să întoarcă valul de sînge din obraji.

I-a fost destul de uşor s-o facă. Toţi îi veneau în ajutor. La regiment, unde căsătoria lui cu o oarecare fată de la ţară fusese privită ca o glumă de prost gust, divorţul îi aduse felicitările camarazilor. Maiorul Jîmbireanu exprimă scurt părerea tuturor: „Nu făcea, mă, aia de tine. Bine-ai făcut. Să fie cu noroc“. Şi mai tîrziu confidenţial, mîngîindu-i lobul urechii: „Ia zi-mi, cu cine ai fost tu în promoţie, băiatule?“ David încremeni în poziţie de drepţi: „Să trăiţi domnule maior, în promoţia 1931 a Şcolii militare de infanterie nr. 2 — Sibiu erau: Aricescu Constantin, Bolonici-Trufeşti Eduard, Coţovelea Miron...“ — „Ei vezi, l-a întrerupt maiorul, frecîndu-i mereu lobul urechii între degete, toţi ăştia sînt acum cel puţin căpitani. Pînă acum nu te-ai întrebat niciodată ce-i cu avansarea? A cam întîrziat, ai? Se explică, încheie Jîmbireanu fără să spună ce anume. Dar de acum încolo e altă socoteală, Pleşoiene. Cu totul altă socoteală. Transmite-i mamei că-i sărut mîna cu devoţiune“...

Deasupra patului, perdeaua fîlfîii uşor. Bolnavul tresări, încordîndu-se să audă cum se deschide uşa, jos, la capătul scării. „A venit Dumitra“. Se ridică într-un cot, cu ochii aţintiţi asupra uşii, aşteptînd să vadă cum intră trupul ei nu prea înalt, cu fruntea netedă deasupra sprîncenelor groase, îmbinate. („Mături, nu sprîncene de femeie“, spusese cu greaţă, în urmă cu 20 de ani, doamna Balaşa Pleşoianu). Acum, îndată, dintr-o clipă în alta, Dumitra avea să intre, să-şi netezească lin părul strîns în cocul greu, cărunt, pe urmă avea să deretice prin odaie, să împrospăteze aşternutul, sprijinindu-l pe David pînă la fotoliu. După aceea îi va pregăti gustarea şi, în sfîrşit, se va aşeza pe marginea patului, răsfirîndu-şi fusta curată de stambă şi întrebîndu-l ca în fiecare dimineaţă: „Vrei să-ţi citesc ceva? Nu? Atunci stai liniştit.“

Aşa rămîne Dumitra toată dimineaţa, pe marginea patului, povestind ceva cu interes, şi el nu ştie dacă în glasul, în privirile, în gesturile ei trebuie să citească milă, duioşie, sau poate, poate, urme ale dragostei vechi.

Colonelul strînse pleoapele cu nerăbdare. Tot acest ritual îi era bine cunoscut de trei luni de cînd se repeta fără schimbare, din ziua în care, cu totul pe neaşteptate, o văzuse pe Dumitra după ani îndelungaţi.

In ziua aceea trebuia să primească pensia şi, pentru că n-avea putere să meargă pînă la oficiu, vroia să stea jos, în capul scării şi să-l oprească pe factor. Ştia că trebuie să treacă prin faţa casei. Il aştepta, rezemat în prichiciul uşii şi tremura, învelindu-se în haina lungă de casă. La un moment dat simţi că, dacă mai stă mult, o să i se taie picioarele. Văzu apropiindu-se o femeie în vîrstă care păşea încă sprinten, bocănind cu nişte pantofi negri, fără tocuri. Probabil şi ea pensionară, gîndi Pleşoianu şi se aplecă înainte:

— Doamnă.... tovarăşă... Scuzaţi-mă... dacă aveţi cumva drum pe la oficiu, vă rog frumos să anunţaţi... mi-e tare rău.. singur... Numele meu...

— David ?!

Mînecile goale ale halatului căzură inerte. Colonelul gemu. Mai mult o ghicise decît o recunoscuse cu adevărat. Şi totuşi Dumitra se schimbase mai puţin decît el. Nu obosise; îmbătrînise doar. Ea l-a urcat sus, i-a adus pensia. Pe ce nume să-ţi fac delegaţia, Dumy? o întrebase el şi sonoritatea vechiului nume, desmierdător şi străin, cu care ea nu se împăcase niciodată, se izbise de pereţii acestei camere triste şi necunoscute, ca un fluture de noapte, orbit de lumină.

— Ailisiei Dumitra.

Aşadar, nu se remăritase! Işi crescuse singură copilul. Fata lui! O străină pentru el. Trăieşte?

— E studentă, învaţă la Leningrad. In anul III. Sigur că trăieşte. Auzi, ce prostie! Să ştii că e frumoasă.

— Zău? Nu-mi seamănă. Imi pare bine.

— Şi mie.

Rîseră amîndoi. Dar el îi văzu mîinile — roşii, uscate, cu unghille roase, îmbibate de leşie — şi tăcu, înghiţind noduri. Nu era greu de înţeles din ce trăise ea în toţi anii aceştia. Probabil frecase kilometri întregi de duşumele, spălase rufele murdare ale altora; era clar, aici n-avea ce s-o mai întrebe. Sigur, nici lui nu-i este prea vesel, mai ales de cînd cu retragerea, cu bătrîneţea, cu boala. Pensionar. Dar oricum are pensia, un minimum de linişte, de siguranţă.

Pensia!

Poate încă de atunci, din prima zi, îi venise gîndul pe care-l rotunjise şi-l dezmierdase necontenit pînă azi, gîndul care-l pătrunsese tot mai adînc, cu care se contopise tot mai deplin, gîndul pe care-l vedea acum ca o necesitate, ca îndreptarea unei greşeli de o viaţă. Gîndul pe care avea să-l înfăptuiască astăzi. In sfîrşit! Răsuflă adînc.

Dar ce mai e şi asta? Nu e Dumitra cea care a urcat scările. Se bate la uşă. Ea nu bate niciodată. Atunci?

— Intră.

Noii veniţi erau aşteptaţi totuşi, dar pentru mai tîrziu. Erau părintele Dumitraşcu şi un notar. Colonelul se scuză, spunînd:

— Ea n-a venit încă.

Popa se întoarse întrebător spre celălalt. Crezuse că vine la o împărtăşanie. Pleşoianu zîmbi cu mîhnire. Dar, după ce află despre ce este vorba, părintele se declară mulţumit: e cu adevărat o faptă creştinească, fiule. Nu se arătă supărat nici cînd pensionarul îi rugă pe amîndoi să treacă în mica încăpere de alături, ocupată aproape în întregime de un coş cu rufe. Inţelegeţi, e vorba de o surpriză. Ea nu ştie încă nimic. Ce-o să se mai bucure!

Singur în încăpere, bolnavul îşi orîndui patul, înroşindu-se de efort. Dumitra îl găsi în picioare, muncindu-se să-şi lege cravata. Se sperie.

— Ce e cu dumneata? De ce te-ai dat jos? Culcă-te imediat.

El nu ştiu cum să înceapă. Cuvintele solemne pe care le pregătise i se topiră în gîtlej. Se lăsă culcat ca un copil, urmărind-o cum se apucă de îndată să deretice.

— Am întîrziat puţin: Anişoara m-a chemat la telefon. A trecut cu bine toată sesiunea, afară de un examen, uşor de altfel, pe care-l mai are săptămîna viitoare. Mi-a şi scris, dar încă n-am primit nimic, nu ştiu de ce poşta merge atît de...

— Dumy — o întrerupse el cu voce atît de schimbată, încît ea se răsuci, scăpînd cîrpa din mînă. Dumy, am hotărît să ne... să... Se încurcă, apoi, găsind deodată soluţia cea mai simplă, întoarse scurt capul şi strigă cu putere:

— Domnule Vizu, părinte, intraţi, vă rog.

Dumitra încremeni. După o clipă de foială, uşa se deschise şi popa păşi înainte, potrivindu-şi patrafirul şi cercetînd femeia cu bunăvoinţă. Notarul, subţirel şi spînatec, călca cu grijă, parcă în vîrful picioarelor.

— David, ce-i asta? — murmură Dumitra şi în ochi îi trecu o lucire de mînie.

Bolnavul tuşi fără pricină, apoi întinse spre ea braţul slab. Bîigui:

— Trebuie să-ţi mulţumesc pentru tot... Şi tu — rosti cu greu — tu să mă ierţi. Au trecut atîţia ani. Să... să ne căsătorim, Dumy. Uite, am pregătit totul... singur... în ultimele zile numai la asta... — şi tăcu, dîndu-şi seama în aceeaşi clipă că nu se va întîmpla nimic, absolut nimic din tot ceea ce îşi imginase.

Dumitra privi pe fereastră. Mototoli perdeaua încet şi după un timp, întrebă rar şi desluşit, cu o voce uscată:

— Dar pe mine m-ai întrebat dacă vreau?

Părintele începu să se frămînte: ce face femeia asta aici? Notarul urmărea scena cu ochi de viezure, curios din cale afară.

Colonelul şopti, zîmbind cu amărăciune:

— Ştiu că nu mă iubeşti. Dar pensia... — şi iar tuşi, stingherit — pensia îţi va rămîne ţie, ca văduvă. De asta... Ştii bine că n-o mai duc mult. De asta fac totul: ca să-ţi rămînă pensia.

Uluită, Dumitra a rotit privirile spre ceilalţi doi. Notarul crezu că i cere o confirmare şi spuse repede, profesional:

— Aşa e; indiferent de data la care se produce căsătoria, soţia are dreptul la pensie integral, după decesul... (îşi dădu seama că e gata să spună ceva nepotrivit şi o drese)... în caz că soţul decedează.

Părintele Dumitraşcu mai aşteptă o clipă, apoi îşi netezi mînecile anteriului, gata de binecuvîntare. Intîlni însă privirea femeii şi tăcu, nemulţumit. Colonelul plecă ochii cu teamă, deşi simţea răspunsul. Işi mişcă buzele: pensia. Auzi limpede.

— Nu-i nevoie. Nu-mi trebuie.

— Dumitro — se zbuciumă bărbatul — mai gîndeşte-te. Nu te pripi. E totuşi o sumă, deşi modestă. Şi vine regulat. O să-ţi prindă bine. Nu te bizui pe Anişoara; ştii cum sînt copiii, chiar cei mai buni uită de părinţi. O să se mărite şi atunci tu ce faci? Se opri o clipă, apoi urmă, mai rugător: dacă ţi-e greu să stai cu mine, vino ca şi pînă acum, cînd vrei. N-o să te mai obosesc mult, ştii bine. O săptămînă, două — şi gata.

— Taci! O să vin ca şi pînă acum. Asta e totul. Şi sfîrşiţi odată cu bîlciul ăsta...

Rămase dreaptă, la fereastră, cu spatele la cei din încăpere. Cei doi mai rămaseră puţin, şuşotind supăraţi cu Pleşoianu, căruia nu-i venea la îndemînă. In sfîrşit, plecară. Dumitra întoarse capul pentru o clipă, privindu-l pe bătrîn cu durere stăpînită. Tăcerea se prelungi.

Bolnavul se întoarse în aşternut, căutînd să nu facă zgomot. Işi ţinu respiraţia, privind lung silueta femeii muncite care stătea la fereastră şi sorbea zbuciumul străzii. Părul cărunt, strîns în coc greu, îi acoperea ceafa fără zbîrcituri. Şi deodată Pleşoianu înţelese că o iubeşte şi acum, că o iubeşte cu patimă, că o iubeşte cu toate chinurile tinereţii pe femeia aceasta, pe care nu o înţelesese la începutul vieţii şi de care în curînd urma să se despartă pe vecie, de asemenea fără s-o poată înţelege.

Desen de ETTA ZUCKERMAN

Ion Gheorghe

Atît polen în luna mai

Atît polen în luna mai
Atîtea flori şi cîte albine
De la covata cea de plai
Pînă la gheţurile-alpine!

Chiar verdele plăpînd susai
Albine, viespi şi gîze cere.
Cu toate astea -n luna mai
Nu toate muştele fac miere!

E mai

E mai cînd un izvor de munte
Dă brînci şi iese de sub sloi.
Cînd norii dîndu-şi frunte-n frunte
Trăznesc zăgazul primei ploi.

Cînd prăznuim unei centrale
Sucirea primului buton.
E mai la talpa casei tale
In prima roabă de beton.

Şi cînd în loc de sugativă
Cenuşă pune un sătean
Pe-o cerere de colectivă
Păstrînd-o bine în mintean..

E mai atuncea cînd Arghezi
Incepe încă un poem
Şi azi sub arşiţa amiezii
Ni-l dă ca pe-un ulcior să-l bem.

E mai cînd merge-o pionieră
La prima întîlnire-a ei,
Cînd doi vecini la frontieră
Se-mpacă iarăşi între ei.

Cînd flacăra mai slab tresare
Din spuza vechii aţîţări.
E mai cînd piere din ziare
Sudalma neagră dintre ţări.

Constantin Ilie

Dealuri

Eh, voi dealuri, fermecate dealuri
Coaste line şi mărunte culmi!.
Nu se zbat nici apele-ntre maluri
Nici nu-şi pleacă fruntea dragii ulmi.

Vîntul nu izbeşte-n aspra stîncă,
Furios în pale mari şi reci,
Nici nu-i stins ca-n valea cea adîncă
Pe demult uitatele poteci.

Case mici pe deal mereu se suie.
Strugurii prin vii pleznesc lucioşi,
Cărărule lîngă cărăruie
Taie dealul bun din moşi-strămoşi.

Dealului visarea lungă fie-l
Fiindcă-n inimă-i a adunat.
Dragostea de oameni a cîmpiei,
Dorul muntelui de cer curat!

Interviurile din „Gazeta literară“

E de prisos, credem, să subliniem interesul cu care sînt aşteptate şi citite convorbirile cu scriitorii noştri publicate de „Gazeta literară“ în întîmpinarea Congresului scriitorilor. De bună seamă cei care le citesc ar dori să vadă în ele o prefigurare în mic a dezbaterilor care vor avea loc la Congres.

Interviuri ca acelea cu Marin Preda, Alexandru Jar, Marcel Breslaşu, Szabédi Lászlo şi alţii expun puncte de vedere noi, originale, consideraţii personale folositoare, luări de poziţii, aduc critici puternice unor anumite stări de lucruri socotite pe bună dreptate dăunătoare. Fără a vorbi despre umorul şi remarcile inteligente cu care pigmentează convorbirile cei care le solicită şi le relatează, trebuie să arătăm, de pildă, cît de mult am preţuit sinceritatea brutală a lui Marin Preda, observaţiile lui interesante despre unitatea de impresie în opera literară în general, în cărţile lui Petru Dumitriu, în special.

Ne-a plăcut de asemenea combativitatea lui Alexandru Jar împotriva unor factori şi prejudecăţi care frînează dezvoltarea literaturii noastre; accentul pe care îl pune Marcel Breslaşu asupra problemei autovalorificării personalităţii artistice a scriitorului, ca şi asupra problemei de „a fi el însuşi“, cu meritele şi cu defectele lui. înţelegîndu-se prin aceasta, pe deoparte, înfrîngerea groazei de a nu greşi şi pe de altă parte, „suma de armonice, care luate izolat se trec la rubrica „avem şi lipsuri“, dar fără de care stilul respectiv nu poate fi conceput“. Ne-a impresionat franchețea lui Szabédi Lászlo care lasă oarecum deoparte pe îndrumători, pe critici şi pe ceilalţi „ţapi ispăşitori“ prea adesea invocaţi, făcînd să cadă centrul de greutate al răspunderii pentru lipsurile grave ale literaturii însuşi asupra scriitorului — „figura centrală a vieţii literare“.

Nu se poate să nu remarci că aceste interviuri aduc un suflu nou, că seamănă poate cel mai bine, în comparaţie cu celelalte de pînă acum, cu o discuţie; se spun multe lucruri pe faţă, cu năduf uneori, dar se spun, se ciocnesc idei, păreri, se expun opinii personale susceptibile de a fi combătute sau complectate, dar se expun. Tocmai în interesul dezvoltării acestor laturi pe care le socotim deosebit de valoroase, am dori să facem unele obiecţii.

In primul rînd, ne supără în unele interviuri baterea pasului pe loc, repetarea plictisitoare a unor adevăruri arhicunoscute, într-o formă rigidă, fără nici o nuanţă particulară, fără nici o contribuţie; aducerea în discuţie a unor probleme de mult lămurite. Iată unele păreri din această categorie: „Succesele acestei literaturi... sînt o dovadă evidentă a superiorităţii metodei realismului socialist“. „Ea (literatura n. r.) *trebuie să reflecte succesele noastre dar şi lipsurile, greşelile...“ „(A* reflecta veridic realitatea *n. r.) înseamnă a respecta adevărul vieţii, a-l prezenta în autenticitatea lui“. Sau faptul de a rezerva aproape o coloană dintr-o convorbire problemei mult discutate a înjurăturilor după ce, numai înainte cu cîteva numere, Marin Preda a arătat că nu e nevoie de atîta insistenţă pentru a convinge pe scriitori să fie mai zgîrciţi cu ...înjuriile.*

Am vrea apoi să reproşăm organizatorilor interviurilor ca şi celor care răspund întrebărilor, o anumită inconsecvenţă. Se pleacă de la premiza unor dezbateri bătăioase, se cere o abordare a problemelor literare, nu în general ci la concret, pe opere, pe lucrări şi nu se prea respectă aceste condiţii. Iată că din şapte interviuri numai două apelează la exemple critice concrete. Nu-i păcat? Cui ar putea folosi această bîjbîire cu degetul în aer în jurul rănii? Nu scade oare din combativitatea luării de atitudine — lipsa semnalării concrete a operelor care ilustrează una sau alta din tendinţele nefaste, sau faptul că nu se pomenesc numele celor care au greşit? In multe convorbiri se face aluzie la un anumit spirit aracceevist care a existat în lumea literară dar nu se indică purtătorii lui. Tovarăşul Jar portretizează foarte plastic şi amuzant chipurile eroilor „ideali“ şi idilici, dar nu ne spune din ce cărţi ale literaturii noastre s-a documentat, vorbeşte despre pretinşi monopolizatori ai spiritului de partid în literatură dar nu merge pînă la a comite indiscreţia de a-i „divulga“.

Trebuie să rezolve aceste probleme cititorul în funcţie de cunoştinţele lui sau de situaţia dintr-un anumit loc, complectînd datele concrete ca într-un formular de poştă sau se aşteaptă cavalereşte autocritica celor vizaţi? Tovarăşul Marcel Breslaşu semnalează „teribilismele lui Labiş“ şi „filozofările impresioniste“ ale lui Rău, de pildă, şi bine face, dar oare dintre poeţii cu mai mare renume nu s-ar putea cita nici unul culpabil de asemenea erori?

Repetăm părerea noastră despre utilitatea discuţiei din „Gazeta literară“, dar nu ne putem abţine a remarca: dacă-i curaj, curaj să fie! Fără îndoială că o asemenea îndrăzneală şi afirmare tăioasă în discuţia sus pomenită va fi de bun augur pentru Congresul pe care-l aşteptăm cu nerăbdare.

MIRCEA ANDREI

CĂRŢI NOI

F. M. DOSTOIEVSKI: Nopţi albe (roman sentimental). (Din amintirile unui visător). (Colecţia „Meridiane“). Editura de stat pentru literatură şi artă.
208 pagini — 1,50 lei

BRANISLAV NUŞICI: Anii de şcoală — povestiri (Colecţia „Meridiane“). Editura de stat pentru literatură şi artă.
144 pagini — 1,50 lei

LUCIA DEMETRIUS: Ultima Tauber (Colecţia „Luceafărul“). Editura de stat pentru literatură şi artă.
144 pagini — 1,50 lei

ALEXANDRU KIRIŢESCU: Teatru. Editura de stat pentru literatură şi artă.
424 pagini — 6,55 lei

G. TROEPOLSKI: Mitrici — nuvelă (Colecţia „Lectura“ nr. 16). Editura Cartea rusă.
76 pagini — 40 bani

MARTIN ANDERSEN-NEXO: Biletul de loterie — nuvele (Colecţia „Meridiane“). Editura de stat pentru literatură şi artă.
132 pagini — 1,50 lei

Literatură pentru copii

VALERIA BOICULESII: Fete în uniformă — poem. Editura tineretului.
224 pagini — 5,40 lei

CEZAR DRAGOI: Serile cu moş Nichifor — ediţia a doua Editura tineretului.
80 pagini — 1,85 lei

CALIN GRUIA: Izvorul fermecat. Editura tineretului.
128 pagini — 4,15 lei

JULES VERNE: Ocolul pămîntului în optzeci de zile (Colecţia „Cutezătorii“). Editura tineretului.
208 pagini — 3,90 lei

KENDE ZSOFIA: Foca şi viorelele. Editura tineretului.
32 pagini — 90 bani

O comedie tragică *)

Fiecare carte tradusă în romîneşte din opera lui Nagy István (unul dintre cei mai buni scriitori maghiari din ţara noastră) este un prilej de meditaţii adînci şi de autentice satisfacţii artistice. Impresia aceasta mi-a lăsat-o neuitata nuvelă „Toate drepturile rezervate“ şi romanul „La cea mai înaltă tensiune“. Acum recent a apărut în romîneşte „Ospăţul lui Rêz Mihály“, o carte scrisă pentru copii şi tineret, tot atît de pasionantă însă şi pentru ceilalţi cititori Desigur, în mîna copiilor şi a tineretului ea este un dar preţios, şi lor în primul rînd le-a fost destinată de autor.

Lucrarea, scrisă în ultimii ani ai celui de-al doilea război mondial, este, aş zice, un fel de comedie tragică. E vorba, de multele şi hazliile peripeţii ale unor copii săraci de la marginea oraşului, dintr-un cartier muncitoresc. Sînt anii de noroi şi sînge ai războiului, ani în care vremea maşteră îşi pune pecetea pînă şi pe faţa copiilor, iar foametea hălăduieşte nestingherită prin casele săracilor. Pe fundalul acesta întunecat, realizat cu mare dibăcie de scriitor(de multe ori prin notaţii simple, prin aluzii, printr-un gest sau o vorbă) sînt proiectate figurile de prim plan ale copiilor din strada Pietroasă. De fapt, e o biată uliţă căreia municipalitatea îi dăduse un nume ironic, fiindcă nu aducea de loc cu o stradă pietruită. Incepea de la o răscruce de drumuri şi ducea pînă la fabrica de cărămizi — pe o parte maidanul, pe cealaltă căsuţele povîrnite. „Părea — notează autorul — un biet zilier, răstignit la pămînt, care în loc de ţigaret îşi trimite spre cer fumul ţigării prin coşul fabricii“.

Acolo, pe maidan, aproape de apa Someşului şi de gunoaiele oraşului, era toată vara un fel de rai al copiilor. Acolo veneau şi cei de pe strada Chintăului şi jucau mai ales fotbal. De la un astfel de meci buclucaş încep toate peripeţiile cărţii. Kadar Laczi fură de-acasă ceasul deşteptător, necesar arbitrajului în jocul cu echipa „chintănanilor“ conduşi de Rêz Mihály. In faţa acestuia voia de fapt Laczi să se grozăvească, în faţa lui şi a celorlalţi copii mai mari sau mai mici, printre care se aflau şi fete. In toiul jocului însă, începe adevărata tragedie: purcelul lui Rêz Mihály cade din copacul în care îl urcaseră copiii pentru a nu-i mai încurca pe pămînt. Tatăl lui Mihály, fără să-l bată, îi dă drumul în lume să muncească, să facă ce-o vrea pînă-l va aduce un alt purcel. Copiii se solidarizează şi pornesc la acţiune. Trebuiau doar strînşi bani mulţi ca să poată cumpăra purcelul.

Mai întîi scormonesc gunoaiele, conform ideii năstruşnice a lui Petyike, „magazionierul“ echipei, care susţinea că pe acolo se ascunde o comoară. O muncă titanică, obositoare, o luptă cu neîncrederea, cu muştele şi cu duhoarea, ca pînă la urmă să descopere un biet briceag ruginit. In dezamăgirea aproape generală, unul dintre copii spune: — „Mi se pare că gunoi ca lumea nu se mai găseşte decît la negru!“. Erau zile de război şi gluma aceasta aproape sinistră are un ecou tulburător.

Apoi încep pescuitul. La început se descurcă binişor, deşi cei cîţiva peştişori, prinşi şi vînduţi sub teama permanentă că n-au permis de pescuit, nu le aduc decît puţine parale. Pînă la preţul purcelului mai e încă mult. Vin însă nişte excroci, pretinşi pescari autorizaţi, prind copiii şi pun stăpînire pe munca lor. Tentativa de a scăpa din mîna şarlatanilor e pasionantă şi se încheie cu o luptă dramatică în care cade la datorie prietenul scump al copiilor, vestitul cîine Ripacs. Intre timp însă, au intervenit şi certurile între copii, grupaţi în cele două tabere, sub conducerea lui Laczi şi Mihály, protagoniştii principali. Un motiv a fost şi găsirea micuţului Sanyka, un copil rătăcit şi bănuit a fi odrasla unui domn din centrul oraşului.

Toate aceste peripeţii — şi multe altele încă — sînt atît de bine sudate şi atît de măiestrit complicate, încît îţi vine greu să laşi din mînă cartea lui Nagy István.

In ţesătura de întîmplări şi fapte pot fi citite mari probleme sociale şi omeneşti, mentalităţi diferite în creşterea şi educarea copiilor, caractere opuse, bine conturate, figuri pe care nu le uiţi uşor. Personal, am fost cucerit de bătrînul Rêz Mihály, tatăl copilului cu acelaşi nume, un muncitor ilegalist, plin de umor şi de optimism, un părinte sever şi bun, un educator care fără să ştie (cred că nici autorul n-a făcut-o în mod conştient) îşi creşte copilul după metoda lui Makarenco, atît de plină de umanitate şi înţelepciune.

Departe de şabloanele şi didacticismul cu care, din păcate, ne mai agasează unele cărţi, copiii care se învîrt în jurul acestui simplu muncitor Rêz Mihály, învaţă că numai munca îi poate duce la ceva bun, la un ţel pe care îl urmăresc cu atîta ardoare. Invaţă nu din vorbe, ci din toate aceste fapte vii, din întîmplările concrete, necontrafăcute, ale vieţii de toate zilele. Aici, cred, stă autenticitatea acestei cărţi şi marea ei putere de a influenţa.

Orînduirea samavolnică şi războiul sînt condamnate nu teoretic, din afară, ci prin oamenii vii care le sînt victime sau luptă ca să le şteargă de pe faţa pămîntului şi, mai ales, prin aceşti copii fără copilărie, care se joacă, în aparenţă veseli, pe un fond profund tragic. De aceea, condamnarea războiului şi a fascismului este cu atît mai convingătoare, iar cuvintele spuse, îngîndurat, de Rêzbacsi copiilor care intraseră la fabrica de cărămizi sună atît de semnificativ: „Eu aş zice că n-ar fi rău să fiţi voi puii. Să fiţi voi muncitorii păcii! Voi, pînă una-alta, apucaţi-vă de cărămizi. Apoi cînd o veni eliberarea, o să vă băgaţi ucenici zidari, şi o să ridicaţi şi voi case“.

Acest patos profund al vieţii, în primul rînd, dă autenticitate cărţii despre care vorbim.

Umorul, izvorît din încrederea oamenilor în viaţă, cu toate durerile şi întunecimile ei de moment constituie o altă reuşită a „Ospăţului lui Rêz Mihály“. E un umor specific, uşor de întîlnit şi-n alte cărţi ale lui Naghy István. De multe ori el are un gust amar, dar e autentic şi de bună calitate. De aceea, sînt, în parte, justificate observaţiile din ultimii ani ale unor critici maghiari care remarcau îndepărtarea lui Nagy István, în anumite lucrări mai recente, de umorul acesta care-l caracterizează.

Din „Ospăţul lui Rêz Mihály“ s-ar putea cita, în afara multor scene şi momente presărate peste tot, întreg jurnalul umoristic improvizat de copii, purtînd titlul: „Ştiri la negru“, iar subtitlul: Ziar politic independent — apare cînd poate. Redacţia şi administraţia: La poalele frasinului.

Recitiţi sfîrşitul jurnalului, care e savuros, cu toată adînca tristeţe a adevărurilor pe care le consemnează.

Cu toate că e cunoscută „răceala“ autorului, un epic prin excelenţă, totuşi „Ospăţul lui Rêz Mihály“ e înzestrat cu bogate pagini lirice, de o căldură irezistibilă, fără să fie afişate ostentativ şi nefiresc. Totul e dozat cu o artă de mare poet.

Acţiunea palpitantă, umorul, poezia şi căldura lirică din lucrarea lui Nagy István fac din ea o operă deosebită, foarte indicată pentru lectura tineretului şi nu numai a lui.

ION BRAD

*) Nagy István: „Ospăţul lui Rêz Mihály“ — Editura tineretului.

Teodor Balş

Doinit în balade

Nicicînd n-o să cînte molid
Pădurea sub vîntu-inserării,
Asemeni cum este partidul
Doinit în baladele ţării.

Rodind, despre el povesteşte
Pe pagini întregi, Bărăganul.
Şi fonta pe care-o-mblînzeşte
In şarja din zori, reşiţeanul,

Furnalul-nălţînd minarete
Plămînii de-oţel să respire
Şi cîntecul albelor fete
Cînd ţes valul pînzei subţire.

Şi dulcea poiană pe unde
Te-afunzi neştiut în cicoare,
Supusele ceruri rotunde
Albastrele mări călătoare...

Şi mierea luminii îscată
La ceasul cînd buciumul sună,
Ca-n ţara de foc şi de piatră
Să nu se mai toarcă la lună...

Puternic şi bun se iveşte
In oameni, în cîntec, în floare,
In puiul de om care creşte,
In visul ce prinde să zboare.

In umbra-nserării, în casă,
In gîndul culcat în cuvinte,
E-n pîinea ce-o frîngem la masă
Şi-n inima ţării, fierbinte.

Ce-nseamnă partidul, ne-nvaţă
In grai de baladă, poporul:
E vraciul ce cheamă la viaţă
In clipa de-acum — viitorul...

VIAŢA U. T. M.

Proiectul de Statut modificat al U.T.M. în discuţia utemiştilor

Proiectul de Statut modificat al Uniunii Tineretului Muncitor publicat de curînd în ziarul nostru a fost primit cu mult interes de utemiştii şi tineri. In unele organizaţii U.T.M. a şi început citirea şi discutarea lui, în strînsă legătură cu activitatea organizaţiei de bază U.T.M. respective.

★

La cîteva zile după publicarea proiectului Statutului modificat al U.T.M. membrii comitetului şi ai birourilor de secţie din organizaţia de bază U.T.M. de la „Armătura" s-au adunat în pauza de la prînz, la sediul U.T.M. să-l citească, să discute pe marginea lui.

Tovarăşul Pascu Sorel a început să citească. După primul capitol: „Membrii U.T.M., îndatoririle şi drepturile lor", ceilalţi l-au întrerupt.

— Să ne oprim aici, a spus Ion Livedea. Acest capitol este foarte important. El este mult mai complect decît cel din actualul Statut. Şi nu întîmplător. In ultimii ani organizaţia noastră s-a dezvoltat mult, a crescut conştiinţa membrilor săi şi acest lucru este oglindit în proiectul de Statut modificat. Iată un singur exemplu: dacă în actualul Statut se prevede că poate fi membru un tînăr între 15—25 de ani, în proiect se arată că poate deveni utemist orice tînăr între 14—26 ani. Şi e firesc să fie aşa. Pînă la 14 ani tînărul este crescut de organizaţia de pionieri, iar faptul că în U.T.M. pot intra tineri pînă la 26 ani, iar la cererea lor li se poate prelungi calitatea de membru pînă la 28 de ani, va crea un echilibru în organizaţiile noastre.

Ion Vasile, Matei Ştefan au vorbit despre lărgirea drepturilor utemiştilor dar şi despre îndatoririle mari pe care le au membrii organizaţiei noastre. In timpul discuţiei s-au ivit şi nedumeriri:

— De ce nu se precizează în proiectul de Statut modificat de cînd trebuie să-l cunoşti pe un tînăr ca să-i poţi recomanda organizaţiei de bază să devină utemist? — a întrebat Ştefan Turcu. S-ar putea întîmpla următoarea situaţie — a continuat el. Vine un tînăr în fabrică, vorbeşte frumos şi după cîteva săptămîni cere să fie primit în U.T.M. Dacă Statutul nu prevede un anumit timp de cunoaştere a tînărului respectiv, i se dă recomandarea şi gata, iată-l intrat în U.T.M. Abia după aceea pot începe surprizele: afli că pe unde a lucrat a făcut cine ştie ce boroboaţe, ori e chiulangiu, ori e pur şi simplu un palavragiu.

Un alt utemist ar fi vrut să ştie ce măsuri educative poate lua organizaţia de bază împotriva acelora care nu şi-au plătit cotizaţia cu regularitate. Că doar fiecare tînăr care intră în U.T.M. îşi însuşeşte Statutul şi ştie că una din obligaţiile sale elementare este să-şi achite la zi cotizaţia. Atunci de ce este necesar să se ia măsuri educative?

Au încercat ceilalţi să răspundă, dar s-au trezit analizînd situaţia din propria lor organizaţie de bază. Şi-au dat singuri seama că aceasta nu este un lucru rău şi au hotărît să înceapă studierea şi discutarea proiectului de Statut modificat pe colective mai restrînse, în grupe, pe organizaţii de secţie. Aceste discuţii vor contribui în mare măsură la îmbunătăţirea activităţii lor, îndeosebi la clarificarea marilor îndatoriri ale membrilor U.T.M.

★

Duminică după amiază, membrii comitetului U.T.M. şi alţi utemişti de la „Textila Griviţa" după terminarea schimbului în primul schimb s-au adunat ca să citească proiectul de Statut modificat care va fi dezbătut la cel de al II-lea Congres al U.T.M. După citirea proiectului s-au purtat discuţii asupra unor prevederi ale lui. Vorbind despre drepturile şi îndatoririle utemiştilor înscrise în proiect, Eugen Davidoni, secretarul organizaţiei U.T.M., a spus printre altele:

— Cred că-i bine că s-a precizat cu tărie în proiectul de Statut modificat asupra îndatoririi ce o are fiecare utemist de a folosi critica şi autocritica ca metodă de înlăturare a rămînerilor noastre în urmă. In organizaţia noastră de bază nu se poate spune că nu se cunoaşte acest lucru. Dar mai avem încă destui utemişti care stau pasivi faţă de lipsurile şi neajunsurile din muncă, care nu „îndrăznesc" să critice pe membrii comitetului U.T.M., pe utemişti. De bună seamă că vina pentru această stare de lucruri o poartă comitetul U.T.M. deoarece n-a educat pe toţi utemiştii în spiritul exigenţei faţă de lipsuri, deoarece n-a căutat să stea de vorbă cu unii utemişti ca Ecaterina Marinescu sau Aurel Aron care de obicei nu au nimic de spus în adunările generale sau în alte împrejurări.

...Cei prezenţi ascultau în linişte. Toţi erau atenţi, căutînd să pătrundă fiecare cuvînt înscris în proiectul de Statut, pentru a-şi putea întipări în minte cît mai bine îndatoririle şi drepturile ce le au ca utemişti. Fiecare dorea să spună cîte ceva.

— Ca utemistă, ca membră a comitetului U.T.M. — a spus Adelaida Dragnea — nu pot să nu iau şi eu cuvîntul şi să nu-mi spun părerea cu privire la proiect. Eu cred că proiectul Statutului modificat al organizaţiei noastre cuprinde o serie de prevederi noi, tocmai pentru că în faţa Uniunii Tineretului Muncitor, acum, după cel de al doilea Congres al Partidului stau sarcini noi, deosebite, care cer fiecăruia dintre noi o muncă cît mai hotărîtă. Cînd am citit proiectul — a spus în continuare utemista Dragnea — mi-a atras atenţia în mod deosebit cel de al doilea punct înscris în primul lui capitol. E vorba de sarcina fiecărui utemist de a se pregăti în permanenţă din punct de vedere politic şi profesional pentru a putea astfel da cît mai mult cauzei construirii socialismului. Cine ar putea să spună că la noi în organizaţie nu sînt asemenea tineri? Ori ce afirmaţie de acest fel cade în faţa faptelor. Nu-i pentru nimeni un secret că unii utemişti ca Iuliu Aron, Constantin Boriceanu şi Batia Mihalovici obţin mai bune rezultate în munca lor tocmai pentru că se preocupă de ridicarea calificării lor profesionale, de terminarea învăţămîntului mediu. Cu toţii ştim de asemenea că Georgeta Achim şi alţi utemişti ca ea, sînt mulţumiţi să muncească pe baza cunoştinţelor acumulate de acum cîţiva ani. Asupra problemei creşterii nivelului politic şi cultural, a calificării utemiştilor şi al tinerilor din întreprindere cred că noi, membrii comitetului U.T.M., trebuie să ne îndreptăm toată atenţia.

Vii discuţii au fost purtate şi asupra calităţii de membru al U.T.M.

— La noi în întreprindere — a spus Aurelia Dumitrescu — mai sînt destui tineri buni în producţie dar care nu sînt membri ai organizaţiei noastre. De ce? Pentru că comitetul U.T.M. nu s-a ocupat de pregătirea lor. Imi amintesc acum de un singur exemplu. E vorba de Dorian Urăţeanu pe care în loc să-l atragem în organizaţie, mai mult l-am îndepărtat. Şi nici nu-l vom putea atrage dacă vom continua să nu-l antrenăm alături de noi la unele acţiuni ale organizaţiei, dacă nu-l vom ajuta să înlăture unele lipsuri din muncă.

Asupra întăririi organizaţiei de bază prin primirea de noi membri au mai discutat şi alţi utemişti. Mulţi dintre ei s-au ridicat împotriva tendinţei birocratice a unor activişti ai comitetului raional U.T.M. Griviţa Roşie de a „preciza" de sus numărul de tineri care trebuie primiţi în U.T.M., fără a cunoaşte situaţia reală din organizaţia de bază.

Din discuţii au reieşit şi unele nedumeriri ale utemiştilor. Unii dintre ei şi-au exprimat dorinţa de a cunoaşte prin ce se deosebeşte munca unui birou U.T.M. de cea a unui comitet. Alţii s-au întrebat dacă n-ar fi bine ca în proiectul Statutului modificat să se includă un punct cu privire la insigna şi marşul U.T.M.

La propunerea secretarului organizaţiei de bază s-a hotărît să se înceapă în cel mai scurt timp studierea proiectului de Statut modificat în organizaţia de bază, pentru ca fiecare utemist să cunoască şi să-şi însuşească prevederile lui.

★

Toţi participanţii la aceste convorbiri au subliniat importanţa discuţiei pe care o organizează „Scînteia tineretului" pe marginea proiectului de Statut modificat al U.T.M. şi s-au angajat să participe activ la ea. Ei aşteaptă în urma acestei discuţii să primească răspuns la problemele care-i preocupă.

ELENA AMARIEI

Deschiderea expoziţiei retrospective Marius Bunescu

Sîmbătă la amiază a avut loc la Galeria Naţională a Muzeului de Artă al R.P.R. deschiderea expoziţiei retrospective a pictorului Marius Bunescu, organizată cu prilejul aniversării a 75 de ani de la naşterea sa.

La deschidere au participat Boris Caragea, preşedintele Uniunii Artiştilor Plastici, M. Mihalache, director general adjunct în Ministerul Culturii, academicieni, directori ai unor muzee de artă din Capitală, critici de artă şi alţi oameni de cultură.

Pictorul M. H. Maxy, artist emerit al R.P.R. a vorbit despre viaţa şi creaţia artistului sărbătorit.

Asistenţa a vizitat apoi expoziţia care cuprinde numeroase desene şi picturi aparţinînd diferitelor perioade de creaţie ale pictorului Bunescu.

(Agerpres)

Informaţii

● Sîmbătă, 5 mai a.c., ministrul Afacerilor Externe Grigore Preoteasa a primit în audienţă pe trimisul extraordinar şi ministru plenipotenţiar al Egiptului în Republica Populară Romînă, Hussein Chawki, în legătură cu apropiata depunere a scrisorilor de acreditare.

■ In zilele de 10, 11 şi 12 mai 1956 va avea loc în sala Bibliotecii Centrale Universitare din Capitală a IV-a plenară a Uniunii Arhitecţilor din R.P.R. Se va dezbate problema proiectării tip a construcţiilor de masă în R.P.R.

■ Duminică 6 mai la ora 19, prof. univ. Edwin Glaser va conferenţia în sala Casei Prieteniei Romîno-Sovietice A.R.L.U.S despre „Vizita tovarăşilor N. A Bulganin şi N. S. Hruşciov în Anglia".

Va urma un program de filme documentare şi filmul artistic „Spre ţărmuri noi".

■ La 13 mai dirijorul bulgar Emil Karamanov, care ne vizitează ţara, va dirija la Timişoara un concert al Filarmonicii de stat din localitate. La 23 mai oaspetele bulgar va dirija un concert al Filarmonicii de stat din Sibiu

■ Marţi 8 mai, ora 19, are loc la Biblioteca I.R.R.C.S. din B-dul Dacia nr. 28, conferinţa acad. Victor Eftimiu despre viaţa şi opera poetului polonez Adam Mickiewicz.

■ Vineri a părăsit Capitala compozitorul Stanislav Wislocki, prim dirijor şi director adjunct al Filarmonicii de stat din Poznan, care ne-a vizitat ţara în cadrul acordului cultural dintre R.P.R. şi R. P. Polonă

PE STRĂZILE CAPITALEI

Pe străzile Capitalei, şi-a făcut apariţia o nouă maşină ce atrage atenţia trecătorilor prin liniile şi mai ales prin instalaţiile ei deosebite. Am recunoscut uşor în ea maşina cehoslovacă „Skoda" 706 Rok, destinată strîngerii şi transportării gunoaielor menajere. Ea este, după cum ne-am convins, o maşină modernă, foarte necesară menţinerii curăţeniei unui oraş frumos cum este Capitala noastră. „Skoda" dispune de aparate de descărcare automată a vaselor de colectat gunoaie, instalaţii pentru absorţia complectă a mirosurilor şi un sistem de comprimare aflat în interiorul rezervorului cu o capacitate de 6800 kg.

Foto: AGERPRES

Străduinţa şi iniţiativele mecanizatorilor trebuie sprijinite şi de conducerea S M T-Dej

Mecanizatorii de la S.M.T. Dej, regiunea Cluj, sînt în campanie de 3 săptămîni. Cu toate acestea staţiunea este mult rămasă în urmă cu executarea lucrărilor agricole de primăvară. In prima decadă a lunii aprilie au lucrat din plin numai trei brigăzi de tractoare. Celelalte brigăzi, datorită ploilor care au căzut în acest interval, n-au putut executa decît foarte puţine lucrări. Asta a fost însă în prima decadă. Apoi timpul s-a încălzit, devenind prielnic lucrărilor în cîmp. In faţa conducerii staţiunii se punea sarcina intensificării ritmului lucrărilor agricole de primăvară prin organizarea cu chibzuinţă a muncii, prin folosirea din plin a capacităţii de lucru a tractoarelor. Utemistul David Domşa din brigada a 9-a şi alţii au executat în cea de a II-a decadă a lunii aprilie aproape un volum dublu de lucrări agricole faţă de cît aveau planificat. In alte brigăzi, ca de pildă a 4-a şi a 10-a, tractoriştii organizîndu-şi cu multă chibzuinţă munca au evitat deplasările inutile, căutînd să folosească la maximum timpul pentru lucrări şi totodată să facă economie de carburanţi.

De asemenea, trebuie scos în evidenţă faptul că o parte din şefii de brigăzi şi pontatorii alimentatori lucrează pe tractoare atunci cînd este nevoie să înlocuiască pe unii tractorişti şi de multe ori îl vezi conducînd tractoarele şi după orele obişnuite de lucru. O asemenea grijă faţă de îndeplinirea planului o dovedesc în deosebi şefii de brigadă Gheorghe Magda, Vasile Bob şi pontatorul-alimentator Petre Cîmpeanu. Duminică 15 aprilie de pildă, Vasile Bob şi Petre Cîmpeanu au lucrat efectiv pe tractoare.

Iată deci că din partea mecanizatorilor se manifestă străduinţa pentru intensificarea lucrărilor agricole de primăvară. Puţină iniţiativă se manifestă însă din partea conducerii staţiunii. Conducerea staţiunii se mulţumeşte cu îndrumarea în general a tractoriştilor, prin trimiterea unor oameni din birou pe teren. Nu sînt popularizate în măsură suficientă metodele bune de lucru ale tractoriştilor. Deşi metoda graficului-orar poate fi folosită şi de unii tractorişti din brigăzile a 5-a şi a 6-a, pînă acum nu s-a întreprins nimic în această direcţie.

Conducerea staţiunii n-a dat prea mare atenţie nici indicaţiei serviciului regional S.M.T. de a se organiza cîte două schimburi pe tractor, prin folosirea unor mecanizatori din staţiune care execută munci mai puţin importante în momentul de faţă. Ce s-a făcut la S.M.T. Dej? S-au trimis cîţiva dintre aceşti mecanizatori ca şefi de brigăzi, iar restul au rămas în staţiune.

Metodele de lucru, iniţiativele bune ale mecanizatorilor nu sînt îndeajuns de popularizate nici în foaia volantă a staţiunii, care tratează problemele în mod general. Primul număr al acestei foi volante, de pildă, conţine articole în care sînt înşirate multe nume de oameni şi cifre, fiind lipsite de analiză. Oare nu se poate scrie despre iniţiativele şefului de brigadă Vasile Bob, sau a pontatorului alimentator Petre Cîmpeanu? Nu se pot critica lenevia şi indisciplina în muncă a unora dintre tractorişti ca Ion Macodeanu care a lipsit de la lucru? Desigur că da.

Lipsită de iniţiativă e şi organizaţia de bază U.T.M. Cînd tractoriştii au plecat în campanie, organizaţia de bază U.T.M. a hotărît să înfiinţeze un post utemist de control care să activeze în perioada muncilor agricole de primăvară.

Postul utemist de control a fost înfiinţat. Dar numai pe hîrtie.

Inlăturînd pasivitatea, atît conducerea S.M.T.-ului cît şi organizaţia de bază U.T.M. vor putea contribui ca S.M.T. Dej să lichideze rămînerea în urmă şi să grăbească efectuarea lucrărilor agricole de primăvară.

MARIN OPREA
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Cluj

In dimineaţa „ZILEI RADIOFONIEI"

Octav Pancu-Iaşi

Poate că rîndurile mele vor deziluziona pe unii colegi din marea şi prietenoasa noastră familie a radiofoniştilor. La 7 mai e, ca să zic aşa, ziua noastră de naştere, onomastica noastră. Se cuvine deci ca, ridicînd paharul — în ceea ce mă priveşte, ridicînd stiloul — să-mi compun o figură cît mai serioasă (port ochelari şi asta m-ar ajuta de minune!) şi pe un ton cît se poate de solemn şi cît se poate de festiv, să toastez pentru... dar ştiţi dumneavoastră mai bine pentru cîte nu se poate toasta cu acest prilej!

Cu alte cuvinte: un articol cuminte şi bine crescut, un articol cu „cei şapte ani de acasă" care să înceapă cu... să continue cu... să se încheie cu... dar totul cald, cît mai cald, aşa cum îi stă bine unei plăcinte moldoveneşti „cu poalele-n brîu", despre care păstrez încă din copilărie o părere excelentă.

Dar, stimaţi colegi, ziua radiofoniei abia a început. Hai să nu ne grăbim cu petrecerea, să nu ne aşezăm încă la masă. Pînă tîrziu, noaptea, avem tot timpul, ba, aş zice, ca unul născut la doi paşi de Cotnari, că pînă atunci numai bine se răceşte şi vinul şi vom putea toasta cu mai multă plăcere.

Hai să vorbim despre noi — şi dacă se poate — cît mai puţin grav şi solemn. Dacă vreţi, dau eu tonul: îmi desfac primul cravata şi-mi aşez primul haina de sărbătoare pe marginea scaunului.

Aşa... Acum sîntem noi, noi cei de toate zilele. Noi, redactorii, crainicii, tehnicienii, regisorii, nici prea veseli nici prea încruntaţi, frămîntaţi de rostul nostru aici, în clădirea asta uriaşă, primitoare şi elegantă, despre care dacă acum nu vom spune nimic, numai noi ştim că o iubim ca pe propria noastră casă. Să luăm loc în jurul mesei rotunde. Nu, nu deschideţi caietele şi nu vă pregătiţi pachetele cu ţigări; departe de mine gîndul de a vă propune o şedinţă. Doresc doar să vă citesc cîteva rînduri dintr-o scrisoare trimisă pe adresa noastră. E semnată de o tînără, studentă pare-mi-se — şi ca să fac plăcere gazdei mele, „Scînteia tineretului", desigur, o cititoare a ei...

Iată cele cîteva rînduri:

„Mă întreb adesea cum aş vrea să fie programele radioului dedicate nouă, tinerilor. Mi se pare că azi am găsit răspunsul. Aş vrea să fie aşa, încît pentru a asculta o emisiune să amîn pe altădată vizionarea unui spectacol de teatru sau de cinema, să renunţ la o plimbare pe malul lacului şi, iertaţi-mi indiscreţia, să telefonez unui băiat blond pe care dumneavoastră nu-l cunoaşteţi, dar eu îl iubesc mult, că nu mă pot întîlni cu el la ceasul din Piaţa Bălcescu, decît după terminarea emisiunii..."

Ce părere aveţi?

Lucrăm noi astăzi asemenea emisiuni? Putem noi să lucrăm numai asemenea emisiuni?

Nu mă acuzaţi de lipsă de modestie dacă vă răspund da.

Şi cu toate că la petrecerea noastră din seara aceasta nu se va putea să nu ne amintim de primii noştri paşi (nu mă refer, desigur, la primii noştri paşi de la leagăn pînă în braţele mamei, ci la cei de la uşa studioului pînă la microfon), de primele noastre emisiuni alcătuite de tineri pentru tineri — permiteţi-mi totuşi să nu mai aştept pînă diseară...

Era prin 1945... Inflorise liliacul, nu-i aşa, tovarăşă Lena? U.T.C.-ul a trimis la Radio un grup de tineri (mulţi dintre ei nu aveau aparat de radio, iar unii poate că nici nu ascultaseră radioul pînă atunci) să alcătuiască o emisiune săptămînală. Poate că unii dintre „trimişi" mai ţin minte ultimele cuvinte, cuvintele de „drum bun", rostite în încăperea prea puţin luminoasă a sediului din strada Cometei: „Emisiunea aceasta ne trebuie! Pricepeţi? Ne trebuie! Atît pot să vă spun. Nu mai întrebaţi cum o s-o faceţi, pierdem timpul şi n-avem voie să-l pierdem. Faceţi-o! Şi nu oricum: faceţi-o bine, atît de bine încît nici o secundă din emisiune să nu se piardă pe undeva, prin buzunarele ascultătorilor, ci să-i deschidă cămaşa şi să intre direct în inimă. Atenţie doar la un lucru: nu confundaţi inima cu ficatul. Inima e în stînga!"

Nu ştiam nici cum arată un microfon, nici cîte pagini bătute la două rînduri sînt egale cu 5 minute de emisiune, n-aveam nici stilouri — purtam în buzunare sticluţe cu cerneală şi tocuri cu peniţă „Klapps" — nu ştiam să cîntărim bine cuvintele, nu le cunoşteam valoarea şi nu odată crainicul se îneca citind cîte o frază de-a noastră, lungă de aici pînă la Focşani, dar ştiam precis (tot atît de precis ca faptul că ne erau ghetele rupte şi că din cauza asta la „Balul Presei" n-o să fim primiţi) că nici o secundă nu avea voie să nimerească altundeva decît în inimă, iar inima e în stînga. In multe, foarte multe inimi au nimerit atunci secundele emisiunilor noastre, şi asemenea unor seminţe preţioase ele au rodit acolo ore şi zile şi apoi ani de luptă.

De ce îmi reamintesc toate acestea? Nici într-un caz pentru a susţine că pe atunci alcătuiam emisiuni mai bune, mai atrăgătoare decît acum. Ar fi să susţin un neadevăr. Imi reamintesc toate acestea pentru că astăzi, uneori, mai pierdem secunde prin buzunarele tinerilor noştri ascultători. Şi astăzi, cu atît mai puţin avem acest drept. Astăzi, ascultătorii noştri nu se mai numără cu miile, ci cu milioanele. O secundă de emisiune nu se mai pierde în cîteva mii, ci în milioane de buzunare.

Fiecare dintre noi a crescut mult în aceşti ani. Acum nu numai că ştim cum arată un microfon, dar ne pregătim să ne înfăţişăm ascultătorilor transformaţi în spectatori, pe ecranul televiziunii. Ne e dragă, mai dragă ca oricînd munca noastră, numele nostru de radiofonişti. Cu fiecare zi ce trece, satisfacţiile noastre sînt incomparabile. Noi cartiere, noi sate sînt radioficate. Nu cunosc pe factorul care deschide căsuţa poştală 111, căsuţa poştală a Radiodifuziunii, dar mi-l imaginez raportînd din săptămînă în săptămînă că nu-i mai ajunge tolba, că i-a devenit neîncăpătoare pentru zecile de mii de scrisori adresate nouă de către ascultători. Le citim cu bucurie şi emoţie. In cele mai multe găsim calde strîngeri de mînă pentru munca noastră. Printre ele am găsit şi scrisoarea tinerei despre care am pomenit. N-aţi vrea, iubiţi colegi, să-i răspundem că ne vom dărui tot entuziasmul, toată puterea de muncă pentru ca într-adevăr s-o reţinem în faţa aparatului de radio?

Ştiam c-o să primiţi!

Deci:

„Stimată ascultătoare, colectivul redacţiei emisiunilor pentru tineret îţi făgăduieşte că se va strădui să-ţi îndeplinească dorinţa. Dar asta nu înseamnă că trebuie neapărat să amîni întîlnirea cu „băiatul blond" pe care noi nu-l cunoaştem, dar pe care îl iubeşti mult; telefonează-i să vină să asculte şi el emisiunea noastră. Cine ştie, poate chiar atunci vom transmite un reportaj despre tine, ori despre tovarăşii tăi, despre tinerii din întreprinderea ori instituţia lui, ori, ca să vă simţiţi bine amîndoi, un cîntec de dragoste"...

Dar, iubiţi colegi, mi se pare că m-am întins cam mult la vorbă. Ce-i drept, e sărbătoare azi, e 7 mai, sărbătoarea noastră, dar nimeni n-o să facă treaba în locul nostru şi mai avem multă treabă.

Ca să ni se pară în seara aceasta petrecerea mai voioasă şi vinul mai dulce, ca să nu ni se pară numai pe jumătate meritate felicitările, haideţi să ne apucăm de treabă.

Mai avem atîtea de făcut!

Larga dezvoltare a radiofoniei noastre

Radiodifuziunea romînă transmite în fiecare zi, cu iuţeala gîndului, la milioane de oameni din ţara noastră şi de peste hotare, cele mai noi veşti din patrie şi din străinătate, emisiuni consacrate artei, ştiinţei şi culturii, emisiuni muzicale şi literare apreciate de ascultători.

In anii puterii populare radiofonia din ţara noastră a luat o largă dezvoltare. In Capitală s-a construit Casa Radiofoniei, cu zeci de studiouri şi cabine tehnice dotate cu aparataj ultra modern.

Rezultatele întăririi bazei materiale a radiodifuziunii se oglindesc în următoarele date: în 1938 se transmiteau programe care au totalizat 3 600 de ore; în anul 1955 numărul orelor de emisie a fost de aproape 20.000. In 1955 numărul orelor de emisie pentru străinătate, cu programe în 10 limbi, a fost de 5.815; în 1938 aceste ore au fost în număr de 78.

A crescut numărul formelor de emisie ale posturilor noastre de radio. In multe din cele 58 000 de scrisori sosite în anul 1955 pe adresa radiodifuziunii romîne, auditorii şi-au exprimat mulţumiri pentru cele aproape 90 de forme de emisiuni: Teatru la microfon, Gazeta radio, Radio-magazin, Trei cărţi pe săptămînă, Să ne cunoaştem patria, De toate pentru toţi, Luceafărul etc. Pentru minorităţile naţionale se transmit emisiuni speciale în limbile maghiară, germană şi sîrbă.

In ultimii ani s-au pus în funcţiune studiouri regionale de radio la Cluj, Timişoara şi Craiova.

In cel de al doilea plan cincinal se va introduce televiziunea în Capitală şi în alte oraşe ale ţării. Reţeaua de radiodifuziune se va extinde cu două staţii noi. De asemenea, se va lărgi reţeaua de radioficare.

In ţară funcţionează 400 de centre de radioficare cu mai mult de 400.000 de difuzoare, dintre care circa 300 000 în gospodăriile ţărăneşti. Numărul abonaţilor la radio a crescut. In timp ce în anul 1944 erau 96.759 de abonaţi astăzi numărul lor întrece cifra de 1.000.000.

(Agerpres)

COMITETUL A FOST SALVAT

de A. G. Vaida şi Corin Grosu

In beciul Siguranţei era întuneric, aerul greu, cu iz de mucegai şi liniştea deplină. Numai din cînd în cînd răzbătea de afară sunetul strident al unui claxon, trezindu-l pe Nicolae Dogaru din amorţeală şi aducîndu-i aminte că nu departe se afla strada — bulevardul Pache. Cîtă lume, cît tineret trecea prin faţa clădirii înfiorătoare unde era întemniţat el! Oare se găseau printre ei unii care să-şi spună că acolo se aflau arestaţi, bătuţi şi schingiuiţi zi de zi, oameni care nu aveau altă vină decît aceea de a-şi fi susţinut sus şi tare convingerile şi de a fi îndemnat şi pe semenii lor să facă la fel?

Nicolae Dogaru se ridică de pe rogojina unde fusese aruncat de către agenţi şi încercă să-şi păstreze echilibrul, în picioare. Cu toate că frigul lui noiembrie stăpînea în celula neîncălzită, trupul lui ardea de parcă ar fi fost pus pe foc. Căldurile erau, desigur, o urmare a bătăii. Nu peste mult timp va veni rîndul frigurilor. Pînă atunci, poate că ar fi fost bine să stea cîteva clipe în dreptul răsuflătorii, să mai respire puţin aer curat; duhoarea umedă şi putredă dinăuntru îl înăbuşe de-a binelea!...

Făcu, anevoie, cîţiva paşi şi se opri. Toate începură să se învîrtească în jurul lui Incercă să se ţină în picioare, dar le simţi moi şi neputincioase şi se lăsă jos pe pardoseala rece de ciment...

In mintea lui, gîndurile se învălmăşiră, aşijderea, palide şi fără contur. Nu mai ştia cît timp trecuse de cînd se afla aici: trei zile sau patru? In orice caz, nu mai mult de patru zile!... Dar cum a ajuns în temniţa asta întunecoasă?...

In loc să găsească răspunsul, se pomeni gîndindu-se la atelierul în care lucra, la fabrica Lemaître, apoi la cercul U.T.S., apoi, în urmă cu mai bine de şase luni, la întrunirea de 1 Mai.

Aici, gîndurile îi deveniră parcă mai limpezi, mai închegate. — De ce oare? Poate pentru că ziua aceea marcase momentul unei cotituri în viaţa lui de tînăr muncitor, angajat pe făgaşul luptei revoluţionare. De fapt, de-abia de atunci încoace începuse să simtă în inima lui mîndria de a fi comunist, tînăr comunist, plin de răspundere faţă de mişcarea revoluţionară pentru fiecare din actele sale...

Cu toate că era înscris de mult timp în Uniunea Tineretului Socialist, pînă atunci, la 1 Mai 1924, niciodată nu fusese chemat să ia parte la o acţiune mai serioasă a cercului lor sau la vreo dezbatere de oarecare importanţă. De 1 Mai participase, însă mai mult din întîmplare sau din cine ştie ce socoteli cam tulburi ale conducătorului de-atunci al cercului, la întrunirea din pădurea Andronache. Acolo, printre copacii care-şi înălţau lăstarele proaspete şi pline de sevă spre soarele cald de primăvară, se pusese problema solidarizării tineretului cu Partidul Comunist pe care reacţiunea îl prigonea cu îndîrjire, lipsindu-l de toate mijloacele legale de luptă. Apoi în aplauzele entuziaste ale mulţimii de tineri muncitori, ucenici şi studenţi, băieţi şi fete, se salută afilierea la Internaţionala Tineretului Comunist, adică transformarea U.T.S.-ului în Uniunea Tineretului Comunist.

Pe Dogaru îl mişcaseră profund cuvintele prin care vorbitorul din acea zi — delegatul comitetului de Bucureşti al U.T.S.-ului — îşi încheiase cuvîntarea, arătînd celor de faţă importanţa deosebită a hotărîrii luate şi chemîndu-i să desfăşoare în viitor o activitate mult mai susţinută şi mai bogată decît pînă atunci, după exemplul strălucit al tineretului comunist din Uniunea Sovietică.

De fapt, numai de la acest 1 Mai încoace putea spune că a luat şi el calea luptei revoluţionare. Pînă atunci, adeziunea lui la mişcarea tineretului muncitor fusese mai mult formală.

Deşi condus de un băiat deştept şi care ştia multe — un tînăr care lucra la serviciul contabilităţii, pe nume Fundeanu — cercul lor din fabrică mai mult vegetase. Lui Fundeanu îi plăcea să vorbească şi să se audă vorbind, să glumească cu membrii cercului ca să le cîştige simpatia, dar nu se arătase capabil să întreprindă o acţiune şi s-o ducă pînă la capăt. După ce U.T.S.-ul se transformase însă în U.T.C., lucrurile se schimbaseră: viaţa împingea acum tineretul într-o luptă din ce în ce mai grea şi mai plină de riscuri, aşa că Fundeanu, care încercase s-o ducă la fel ca şi mai înainte, fusese înlăturat din conducere. Acum, fără a părăsi organizaţia sau a-şi exprima făţiş vreo împotrivire, se ţinea totuşi mai de-o parte. Locul lui îl luase Dogaru care, serios şi neobosit, cîştigase repede încrederea tovarăşilor săi...

Nicolae Dogaru tresări. Cineva umbla la uşa celulei sale. Se frecă la ochi şi pe frunte, ca să se dezmeticească întrucîtva. Avea fierbinţeli şi tot trupul lui era o apă. — Oare de ce au mai venit iarăşi? Nu cumva au de gînd să-l ia încă o dată la bătaie? Doar abia l-au adus înapoi, în celulă... Se ridică într-o rînă, întoarse capul şi în lumina spălăcită ce pătrundea din coridor, fixă îndelung silueta gardianului ce se oprise în pragul uşii. Poliţistul se zgîi cîtva timp în întunericul celulei, apoi aruncă un corp tare pe rogojină, se uită la pereţi şi la răsuflătoarea întunecată şi trase uşa la loc, îndreptîndu-se fără a fi scos un singur cuvînt.

Dogaru se tîrî pînă la rogojină, dădu peste un colţ de pîine şi încercă să muşte din el. Cu neputinţă! Era tare ca piatra, iar gura lui era însîngerată şi plină de răni.

Aruncă pîinea cît colo şi cu toate că ceaţa nu i se ridicase încă de pe creier, încercă, iarăşi, să lege firul gîndurilor. — De ce a fost arestat? Oare să fi fost într-adevăr denunţat de către Fundeanu, aşa cum a bănuit în primul moment? Totuşi, era greu de crezut. Fundeanu — poate că se ţinea de-o parte numai din laşitate! Sau poate că amorul lui propriu fusese rănit... Dracu ştie ce s-o fi întîmplat cu el!

Cu siguranţă că Fundeanu nu e decît un mic burghez orgolios şi bun de gură, căruia, atît timp cît mişcarea a fost legală şi nu existau riscuri, i-a plăcut să se afle în treabă, să facă gălăgie şi să conducă, chipurile, pe alţii! Cînd însă U.T.C.-ul a fost scos în afara legilor, ca şi Partidul, o mulţime de gură-spartă de ăştia au dat bir cu fugiţii — şi cu ei seamănă şi Fundeanu'...

Bine, dar atunci... temerile lui nu erau întemeiate: degeaba alergase o noapte întreagă şi se zbătuse ca să facă să se amîne plenara Comitetului local şi să se schimbe sediul conspirativ unde urma să se ţină şedinţa! Avusese impresia că, aflînd cum stăteau lucrurile, Fundeanu înştiinţase poliţia; totuşi aici, la Siguranţă, nimeni nu l-a întrebat nimic, nici de Comitetul local şi nici de plenară...

Şi nici ciocnirea cu Fundeanu nu avusese nici un rost! Nu trebuia să-l fi acuzat pe baza unor presupuneri vagi şi a unor impresii nu îndeajuns de controlate... Desigur! Fundeanu putea fi nemulţumit că nu fusese trimis la Congresul al II-lea al U.T.C.-ului, ca delegat al tineretului de la Lemaître — dar de aici pînă la a presupune că avea legături cu poliţia şi a-l acuza fără nici o rezervă era cam mult. De aceea, n-avea destul temei nici presupunerea că Fundeanu l-a denunţat...

Singurul lucru care îl mai liniştea era gîndul că, poate, totuşi, intervenţia sa nu fusese zadarnică şi că salvase astfel din ghearele poliţiei întreg Comitetul local. Dacă ar fi avut certitudinea cu nu se zbătuse degeaba, nu i-ar fi părut rău de nimic. Ar fi însemnat că urmase întocmai sfatul tovarăşului de la Partid, care la Congresul U.T.C.-ului, ceruse tinerului să prefere orice, chiar şi moartea, dar să nu trădeze din slăbiciune, duşmanului de clasă, nici un secret revoluţionar...

Uşa scîrţîi din nou şi Nicolae Dogaru tresări iarăşi. De ce o fi venit de astă dată temnicerul însuşi?

Paznicul se apropie şi se aplecă asupra lui.

— Scoală! răcni el. — Hai la cercetări!

Cuprins de fierbinţeală şi moleşit, Dogaru nu se putea ridica în picioare. Dar şi sănătos să fi fost, tot nu s-ar fi mişcat. — La cercetări? — Cu alte cuvinte — la bătaie! Ei bine, el nu e vită să se ducă de bună voie la tăiere!

Temnicerul ridică glasul:

— Scoală, bolşevicule, n-auzi? Ce, vrei să te rog?

Tînărul nu răspunse nici cînd paznicul îl izbi cu piciorul în coapsă. Fu luat pe sus şi dus în camera prin care mai trecuse de trei ori pînă atunci. Era prea slăbit ca să se poată împotrivi. Desigur că îl vor întreba din nou cine a luat parte la Congres, în ce loc s-a ţinut... Asta însemna că poliţia încă n-a izbutit să afle nimic, cu toate că a trecut mai bine de o lună de-atunci...

Acum a ajuns iarăşi în faţa călăilor. Stă în picioare, se clatină, dar nu vrea să-şi arate slăbiciunea. Cu toate că priveşte în jurul lui ca printr-o ceaţă deasă, se străduieşte să se ţină drept, să-i sfideze pe călăi.

— Cine este secretarul nucleului U.T.C. de la Lemaître?

Aude întrebarea venind parcă de departe, dintr-o altă lume. — E totuşi ceva nou. Pînă acum nu l-au mai întrebat aşa ceva. Tace. Secretarul este chiar el. Dar asta n-are importanţă. Pot să-l întrebe orice — el tot nu le va răspunde!

— Spune, unde trebuia să se întrunească Comitetul local, acum două seri?

Inima începe să-i bată cu putere. Aşa dar nu s-a înşelat: poliţia fusese într-adevăr înştiinţată!...

— Nu vrei să răspunzi? răcneşte din nou glasul din altă lume, de data aceasta parcă mai de-aproape însă. — Bine! Noi ştim totul!... Ia cheamă-l aici pe Fundeanu!...

Dogaru simte că-şi recapătă puterile. Şi privirea i se limpezeşte. Confruntarea aceasta nu poate să-i facă decît bine!

E curios să vadă mutra trădătorului.

Fundeanu este introdus în camera de chinuri. E îmbrăcat elegant. Dogaru îl priveşte drept în faţă. Trădătorul se uită înainte, dar caută să ocolească săgeţile din ochii lui Dogaru. Deodată, acesta zăreşte la gîtul lui Fundeanu cravata de mătase albastră, cu dungi roşii.

— Aşadar e sîmbătă seara — trădătorul se pregăteşte de petrecere, ca şi în alte dăţi.. Sîmbătă? Dar atunci... înseamnă că astă seară se întruneşte, în alt loc, comitetul local... Şi poliţia nu ştie nimic!

— Răspunde! răcneşte din nou glasul călăului. — Ce ştii de întrunirea comitetului local? De ce s-a amînat?

Dogaru nici nu-l mai ascultă. Ştie că, mai devreme sau mai tîrziu, furia călăilor se va abate din nou asupra lui. Dar nu-i mai pasă. Comitetul local a fost salvat...

Locuinţe pentru minerii din Valea Jiului

229 de familii de mineri din bazinul carbonifer Valea Jiului au sărbătorit ziua de 1 Mai în apartamentele date în folosinţă recent de către Trustul de construcţii nr. 7. Tot luna trecută au mai fost terminate un cămin cu 340 de locuri, clădirea cinematografului din Lupeni şi două noi magazine, la Uricani şi Petrila.

Fondurile alocate în acest an pentru construcţia de locuinţe şi clădiri social-culturale în localităţile din Valea Jiului ating suma de 80 milioane lei. Printre altele, se vor construi 4 blocuri cu magazine, două cantine cu cîte 600 locuri fiecare, 4 pavilioane de spital cu o capacitate de 280 paturi.

De peste HOTARE

Convorbirile delegației P.C.U.S. cu delegația Partidului Socialist Francez

MOSCOVA 5 (Agerpres). — TASS transmite: In zilele de 4 și 5 mai la C.C. al P.C.U.S. au avut loc convorbiri cu delegația Partidului Socialist Francez, care a sosit zilele trecute la Moscova. La convorbiri au luat parte:

Delegația P.C.U.S., compusă din tovarășii N. S. Hrușciov, A. I. Mikoian, M. A. Suslov, D. T. Șepilov, B. N. Ponomarev.

Delegația Partidului Socialist Francez, compusă din tovarășii Pierre Commin, George Brutelle, Andre Philippe, Robert Verdier, Marceau Pivert, Robert Coutant, Amadou Lamine-Gueye, Lucien Peyrasoles, Maurice Deixon, Charles Naveau, Oreste Rosenfeld și Christian Caillret.

La convorbiri au fost de față tovarășul M. B. Mitin, membru al C.C. al P.C.U.S. și D. P. Șevleaghin, activist cu muncă de răspundere din aparatul C.C. al P.C.U.S.

Convorbirile, care au durat cîteva ore, s-au desfășurat într-o atmosferă de prietenie și de deplină sinceritate.

Socialiștii francezi în Moscova

MOSCOVA. — La 4 mai, delegația partidului socialist francez care vizitează U.R.S.S. la invitația C.C. al P.C.U.S., s-a împărțit în două grupuri. Un grup a vizitat Tribunalul Suprem al U.R.S.S. Celălalt grup de membri ai delegației au vizitat Consiliul Central al Sindicatelor din U.R.S.S.

MOSCOVA 5 (Agerpres). — TASS transmite: In seara zilei de 4 mai, membrii delegației Partidului Socialist Francez au participat la o întrunire a Secției prietenilor științei și culturii Franței.

Oaspeții au fost salutați de scriitorul I. Ehrenburg.

Ilya Ehrenburg a propus să se facă un schimb de păreri asupra posibilităților de dezvoltare a legăturilor culturale dintre U.R.S.S și Franța.

In cadrul convorbirii, care s-a desfășurat în limba franceză, Andre Philippe, Marceau Pivert, Robert Coutant, Maurice Deixon și alți membri ai delegației s-au pronunțat pentru întărirea relațiilor culturale între popoarele sovietic și francez.

Președintele Finlandei a primit delegația culturală a R.P.R.

HELSINKI 5 (Agerpres). — La 3 mai a.c. membrii delegației culturale romîne în frunte cu tov. Ion Pas, prim locțiitor al ministrului Culturii al R.P.R. au fost primiți de către președintele Republicii Finlanda, Urho Kekkonen.

Cu acest prilej, președintele Republicii Finlanda și-a exprimat convingerea că vizita delegației culturale romîne și contactele stabilite în timpul șederii ei în Finlanda vor contribui la strîngerea legăturilor culturale între cele două țări. Dl. Urho Kekkonen a rugat pe tov. Ion Pas să transmită salutul său guvernului și poporului romîn.

La sfîrșitul întrevederii, membrii delegației i-au oferit președintelui Republicii Finlanda în dar obiecte de artă populară romînească și un album conținînd plăci cu muzică populară romînească.

Guvernul francez a obținut din nou votul de încredere

PARIS 5 (Agerpres). — După cum anunță agenția France Presse, sîmbătă dimineața au avut loc în Adunarea Națională franceză dezbateri în legătură cu votul de încredere cerut de guvern în ședința din 3 mai a Adunării.

După cum se știe, primul ministru, Guy Mollet a pus de trei ori chestiunea de încredere cerînd adoptarea fără modificări a două articole din proiectul de lege cu privire la crearea unui fond național pentru ajutorarea oamenilor muncii în vîrstă, precum și a proiectului de lege în ansamblu.

Adunarea Națională a acordat guvernului încrederea cu 226 voturi contra 138 în ce privește primul articol, cu 334 contra 121 în ce privește cel de-al doilea articol și cu 353 contra 95 în ce privește proiectul de lege în ansamblu.

Pentru buna desfășurare a conferinței studenților Asiei și Africii

In legătură cu apropiata deschidere la Bandung (Indonezia) a conferinței studenților din țările Asiei și Africii, ministrul Invățămîntului al Indoneziei, Sarino Mangunpranoto, a declarat că ministerul său va acorda conferinței ajutor și o va sprijni pe toate căile.

Mangunpranoto a declarat de asemenea că conferința are o legătură directă cu viața studențimii indoneziene și de aceea Ministerul Invățămîntului este vital interesat în succesul ei.

Mangunpranoto a chemat toate organizațiile studențești din Indonezia să contribuie la desfășurarea cu succes a conferinței.

NOTE EXTERNE

„REGINĂ PENTRU O ZI"

Mizeria și durerea omenească au inspirat pe dramaturgi și romancieri. Așa s-au născut operele nemuritoare ale patrimoniului cultural universal. Puțini s-au gîndit însă că tragedia umană poate fi obiect de delectare și printre ei conducătorii posturilor de televiziune din California.

Reporteri ai studioului pornesc precum hingherii prin orașele și satele Californiei și adună femei care au îndurat nenorociri de tot soiul — de la boli, calamități, atacuri banditești, și pînă la viol și abandon. In fiecare seară aceste nenorocite sînt adunate în studio și puse să se vaite în fața aparatelor. Aceasta este emisiunea numită parcă în bătaie de joc „Regină pentru o zi". Titlul acesta îl cîștigă femeia care se pricepe să se vaite mai tare, cea care pe lîngă nenorocire posedă și talentul de a stoarce lacrimi.

Cu cît mai penibile sînt sentimentele îndurate, cu cît e nenorocirea mai îngrozitoare cu atît mai mari sînt aplauzele. Pentru că organizatorii acestui spectacol crud n-ar fi americani dacă n-ar da dovadă de ingeniozitate. Aplauzele auditorilor sînt înregistrate automat și de intensitatea lor depinde „trofeul".

Corespondentul ziarului „Daily Miror" care relatează cu destulă sinceră scîrbă emisiunile televiziunii californiene, povestește că în ziua în care a văzut acest spectacol, „regină pentru o zi" a fost proclamată o femeie care cerea bani să cumpere un pat special pentru copilul său orb.

Spectatorii „caritabili", mulțumiți de spectacolul acesta degradant au fost în adevăr „mărinimoși". Femeia care în durerea ei, în dragostea pentru copilul ei infirm, s-a muncit în fața lor a primit drept răsplată, printre altele, un buchet de trandafiri, un cîine, o colecție de enciclopedii, un patefon și discuri, un tratament de înfrumusețare, o seară la cele mai bune restaurante și baruri din Hollywood. Adică, tichia de mărgăritar pentru creștetul pleșuv.

Și, ca spectacolul să fie complect, au plimbat-o a doua zi pe nenorocita „regină" prin oraș într-un cadillac auriu pe care scria „Regină pentru o zi".

Cele de mai sus ar putea figura sub titlul: „Caritate gen american" sau „Asistență medicală originală". Aceasta dacă am fi un ziar american. Cum nu sîntem și nu gustăm excentricitățile odioase, calificăm acest spectacol degradant și umilitor. Nu atît pentru cei care siliți de nevoi și nenorociri fac pe dracul în douăzeci numai să iasă din impas, cît pentru spectatori care de multe ori se confundă cu cei din pricina cărora în „înfloritoarea Americă" există sărăcie și nenorociri.

AL. GIRNEAȚA

Bundestagul a aprobat legea cu privire la serviciul militar general

BONN 5 (Agerpres). — TASS transmite: La 4 mai, după cuvîntarea în Bundestag a ministrului Apărării al R. F. Germane. Blank, care a apărat proiectul de lege privitor la serviciul militar general, au avut loc discuții la care au luat cuvîntul reprezentanții fracțiunilor coaliției guvernamentale. La fel ca și Blank, ei au încercat să justifice proiectul de lege privitor la serviciul militar general.

In numele fracțiunii social-democrate a luat cuvîntul deputatul Erler. Cerînd respingerea proiectului de lege, Erler a subliniat că introducerea serviciului militar general va duce la adîncirea scindării Germaniei. Analizînd proiectul de lege din punct de vedere politic general, Erler a criticat poziția adoptată de puterile occidentale și în primul rînd de Statele Unite cu prilejul tratativelor de la Londra cu privire la dezarmare.

Vorbitorul a subliniat că această poziție a Statelor Unite se explică în primul rînd prin dorința de a înarma Germania occidentală.

La terminarea dezbaterilor în chestiunea serviciului militar general, Bundestagul a aprobat în primă citire cu majoritate de voturi proiectul de lege guvernamental cu privire la serviciul militar general și a trimis acest proiect spre examinare comisiei Bundestagului. Deputații fracțiunii social-democrate au votat împotriva examinării proiectului de către comisia Bundestagului.

Pentru o înțelegere între partidele muncitorești din Germania

BERLIN 5 (Agerpres).—A.D.N. transmite: Conducerea partidului social-democrat din Germania a dat publicității la Bonn declarația lui E. Ollenhauer, președintele partidului social-democrat, ca răspuns la scrisoarea adresată lui de W. Ulbricht și O. Grottewohl. In scrisoare se propune realizarea unei înțelegeri între Partidul Socialist Unit din Germania și Partidul social-democrat (P.S.D.) In declarația sa, conducerea Partidului social-democrat respinge această propunere și apreciază greșit unele fapte.

Comentînd declarația conducerii P.S.D., ziarul „Neues Deutschland", organul C.C. al P.S.U.G., scrie într-un articol redacțional următoarele:

Judecînd după această declarație se poate crede că unii membri ai conducerii P.S.D. nu cunosc suficient faptele reale privitoare la activitatea Biroului răsăritean al acestui partid. In declarația Partidului social-democrat, continuă ziarul, lucrurile sînt prezentate ca și cum Biroul răsăritean nu ar fi o organizație de spionaj, ci o organizație politică. [illegible]

„Neues Deutschland" subliniază că Biroul răsăritean al P.S.D. este finanțat, controlat și condus în mare parte de organizația fostului general fascist Gehlen, precum și de servicii de spionaj străine.

Noi, continuă „Neues Deutschland" am recomanda conducerii P.S.D. să studieze amănunțit materialele publicate pentru a se convinge de realitate.

In fiecare an republica noastră este vizitată de mii de social-democrați și membri de sindicat din Germania occidentală, care au posibilitatea să se convingă de succesele dezvoltării noastre și de avîntul economic și social continuu. Nimic nu împiedică pe reprezentanții conducerii Partidului social-democrat să facă același lucru. De aceea nu considerăm că declarația dată publicității la Bonn reprezintă ultimul cuvînt al conducerii Partidului social-democrat.

Eisenhower despre actualele probleme internaționale

WASHINGTON 5 (Agerpres). In cadrul conferinței sale de presă de vineri, președintele Eisenhower a declarat ziariștilor că „examinează posibilitatea înființării unei comisii care să revizuiască întregul program american de ajutor pentru străinătate".

Un ziarist a întrebat ce părere are președintele despre afirmația Congresului că Statele Unite au rămas în urmă în domeniul fabricării de avioane intercontinentale în timp ce activitatea U.R.S.S. în acest domeniu înregistrează progrese. Eisenhower s-a referit la „deficiențele care au provocat o rămînere în urmă" și a declarat că acestea sînt în curs de îndreptare.

Vorbind despre problema schimburilor internaționale, Eisenhower a declarat că consilieri neguvernamentali reprezentînd pe muncitorii, fermierii și oamenii de afaceri din S.U.A. „au subliniat importanța comerțului exterior pentru cimentarea relațiilor de prietenie dintre națiuni".

Președintele Eisenhower a declarat ziariștilor că „deși a trecut asupra altora unele din însărcinările sale, el nu a făcut și nici nu va face acest lucru cu îndatoririle sale constituționale". In continuare, președintele a afirmat că „se simte cu desăvîrșire în stare să suporte toată greutatea misiunii sale pe un timp nedefinit".

El a declarat că „este necesar să se restabilească treptat o atmosferă de încredere între Est și Vest".

In problema dezarmării, președintele și-a exprimat părerea că „adoptarea unui sistem de inspecții reciproce ar oferi cea mai bună metodă de realizare a acestui obiectiv".

Agenția de știri a Casei Albe menționează că președintele Eisenhower a refuzat să comenteze ancheta pe care o efectuează în prezent o comisie senatorială în legătură cu cîteva cazuri de corupție printre care doi sînt salariați ai Casei Albe.

24

BRUXELLES: — Delegația Sovietului Suprem al U.R.S.S. în frunte cu V. T. Lațis, președintele Sovietului Naționalităților al Sovietului Suprem al U.R.S.S., sosită în Belgia la invitația parlamentului belgian, a vizitat parlamentul belgan. Apoi, delegația sovietică a participat la un dejun oferit de parlamentarii belgieni. La 4 mai, delegații sovietici au vizitat Universitatea din Bruxelles.

LONDRA: Delegația economică a R.P.R., condusă de tov. M. Novac, locțiitor al ministrului Comerțului Exterior, care se află actualmente în Anglia pentru a duce tratative cu guvernul englez, a vizitat în dimineața zilei de 30 aprilie expoziția industrială din orașul Birmingham.

PARIS: Sub semnul reînoirii relațiilor culturale dintre Franța și R.P. Romînă s-a desfășurat vineri seara, în saloanele hotelului Modern din Paris, reuniunea prietenească organizată de Asociația Franța-Romînia în cinstea trupei de actori francezi, condusă de Andre Barsacq, directorul teatrului Atelier, care va pleca în curînd într-un turneu în R.P.R.

BELGRAD: In dimineața de 5 mai a sosit la Belgrad o delegație parlamentară cehoslovacă, condusă de președintele Adunării Naționale a R. Cehoslovace, Zdenek Fierlinger.

VARȘOVIA: După cum anunță presa poloneză, doi marinari vest-germani, Willi Grandt și Paul Bokarol, s-au prezentat în fața autorităților din Szczecin, cerînd să li se acorde azil în R.P. Polonă. Ei au declarat că au luat această hotărîre, deoarece nu vor să servească în Wehrmachtul vest-german.

Divergențe între participanții la sesiunea Consiliului N.A.T.O.

PARIS 5 (Agerpres). — Sesiunea Consiliului N.A.T.O. își continuă lucrările. După cum anunță agenția France Presse, cinci miniștri ai Afacerilor Externe (ai Franței, Italiei, Belgiei, Canadei și Norvegiei) au fost însărcinați să elaboreze textul comunicatului final. La 5 mai participanții la sesiune au continuat să discute situația internațională și problemele referitoare la „aspectele nemilitare" ale activității N.A.T.O.

După cum reiese din relatările agențiilor telegrafice și ale presei, în cursul sesiunii a ieșit la iveală că **între participanții la sesiune există divergențe serioase în problema căilor și formelor de activitate viitoare a Uniunii Atlanticului de Nord.**

După cum anunță agenția France Presse, luînd cuvîntul la 4 mai, Dulles a subliniat necesitatea menținerii caracterului „militar defensiv" al N.A.T.O. El a cerut țărilor membre ale acestui bloc să nu admită divergențe în orientarea lor politică și s-a plîns de faptul că între unii membri ai N.A.T.O. mai există „prea multe divergențe". Dulles a propus să se elaboreze „un plan pe 10 ani", menit să înlocuiască „planul Marshall" care, după cum se știe, a servit S.U.A. ca mijloc de control economic și politic asupra unor țări occidentale. Dulles a obiectat împotriva planurilor de transformare a N.A.T.O. într-o organizație „economică".

După cum rezultă din relatările presei, planul prezentat la 4 mai de ministrul Afacerilor Externe al Franței care prevede crearea unei „organizații pentru dezvoltarea economică mondială" în vederea acordării de ajutor țărilor slab dezvoltate a fost primit „cu rezervă" de către reprezentanții celor mai mari țări membre ale N.A.T.O.

In acest plan se arată că ajutorul economic acordat pînă în prezent țărilor slab dezvoltate nu corespundea nevoilor lor, ci se punea la dispoziție dacă țările ajutate acceptau să participe la un anumit sistem politic sau chiar la o alianță cu caracter militar. Planul francez propune să se instituie un control internațional asupra ajutorului într-o formă acceptabilă pentru toți.

PRIMAVARA pe ogoarele țărilor de democrație populară

Primăvara a întîrziat anul acesta la întîlnire. A venit tîrziu și — poate — de aceea e atît de supărăcioasă și nestabilă. A uitat că e așteptată de agricultori, că tractoarele, plugurile, semănătoarele sînt gata să-și îndeplinească misiunea.

Și totuși, a venit. După cum ne este cunoscut, la noi, muncitorii de la sate au ieșit voioși la munca cîmpului. Poate vreți să știți cum au pornit în campania de însămînțări, tovarășii noștri din țările de democrație populară? Pentru aceasta să răsfoim ziarele de tineret care ne-au sosit zilele acestea de la prietenii care construiesc ca și noi o viață nouă.

Iată „MLADA FRONTA", — ziarul tineretului cehoslovac. Un corespondent al ziarului a fost în S.M.T.-ul din Strachotice, unde lucrează o brigadă de tineri mecanizatori fruntași.

I-am găsit pe toți împreună — scrie corespondentul. — *Stăteau în jurul șefului de brigadă și se bucurau. Mai ales pentru că vremea s-a îmbunătățit. Ei ar fi vrut să fie de pe acum gata cu semănatul, dar nu s-a putut. Au dezmiriștit 360 ha., au grăpat 111 ha., dar au semănat numai 43,30 ha. E puțin. Aceasta după indicatorul pe care și l-au ales.*

Nu s-au certat pentru asta. Șeful de brigadă a calculat în fața tuturor cum a lucrat fiecare și cît a realizat în aceste cinci zile. Deocamdată, în frunte este Ladia Dvorak, care lucrează cu un cultivator „Zetor 25". El a cultivat în medie 22,62 ha. După dînsul vine Stefan Pindak cu un tractor „Skoda", care a realizat 22,41 ha.

Ultimul pe tabelă e numele lui Toni Prihoda, care lucrează de asemenea cu un „Zetor 25", dar a făcut pînă acum numai 14,44 ha. Veți crede că întreaga brigadă va sta de vorbă cu Tonda. „Ce ai făcut că ai lucrat atît de puțin?" Așa credeam noi că o să fie. Dar cu Tonda situația e alta. Chiar astăzi va fi un concurent serios pentru Ladia Dvorak. Și aceasta mai ales pentru că ei sînt în întrecere. Fiecare dintre ei lucrează în altă cooperativă agricolă. Nu din întîmplare, ci intenționat, chiar în acele cooperative care sînt în întrecere între ele. Tonik e deocamdată ultimul, pentru că a putut să lucreze numai două zile. El e însă un adversar de temut. Și astăzi, încă mai deține drapelul de cel mai bun tractorist al stației, drapel pe care l-a căpătat în timpul muncilor de toamnă.

Nici ceilalți tractoriști nu trebuie subestimați. In brigadă, întotdeauna, unul e primul și altul e ultimul, dar întregul colectiv nu a dat greș niciodată. Acest lucru se vede din faptul că anul trecut ei aveau ca sarcină prelucrarea a 3.180 ha., iar anul acesta, cu același număr de mașini și oameni sarcina este de 4.240 ha. Și sînt siguri că vor îndeplini această normă, deoarece anul trecut au depășit planul cu peste 1.000 ha. Intrecerea și prietenia sănătoasă dintre membrii colectivului a fost ajutorul cel mai bun".

Cam la fel s-a întîmplat și în Bulgaria, cu primăvara întîrziată. Dar cînd a venit, toți sătenii au pornit la muncă cu entuziasm înzecit. Despre acest lucru scrie „NARODNA MLADEJ", ziarul tineretului bulgar:

„Haide azi, haide mîine, săptămînile treceau una după alta și timpul tot urît rămînea. Iată însă că de cîteva zile soarele ardea tare pe cer, pămîntul se uscă și începu să crape. Mult așteptatele zile ale însămînțărilor sosiră. Încă din zori, [illegible] găzi a S.M.T.-ului din Elin Pelin verificară semănătoarea, iar spre prînz tractoristul Petar Spasov, cu tractorul „K.D-33" intră în ogor.

— Hai să fie cu noroc, băieți. Și de munca voastră depinde într-o mare măsură bogăția țării — spuse cu emoție brigadierul Gheorghi Stoinov.

— Numai vremea să nu se oțărească din nou. Noi ne cunoaștem munca — răspunse din spatele lui, Sfetcu Kirov și făcu cu ochiul celuilalt tractorist, Gheorghe Slavikov.

Amîndoi tineri, nu au mai mult de 16 ani și de pe acuma își stăpînesc meseria. Anul acesta întregul sat a intrat în colectivă. Acest lucru impune mecanizatorilor să muncească mai bine ca pînă acum.

Un tractorist încercat e Petar Spasov, iar ajutoarele lui sînt băieți de nădejde. Pe un timp frumos numai în cîteva zile ei vor însămînța ovăzul și vor începe însămînțarea celorlalte plante de primăvară."

Primăvara vine nu numai cu ghiocei, dar și cu griji. Cum să facem să lucrăm mai bine, să obținem mai multe bucate la toamnă? Așa gîndesc oamenii harnici. Așa se frămîntă și tinerii din Sarkad, despre care scrie ziarul tineretului din R. P. Ungară „SZABAD IFJUSAG":

„Nu de multe ori a avut parte Ilona Varga, secretara organizației DISZ de la cooperativa agricolă de producție „Dozsa" din Sarkad, de atîtea discuții, certuri și griji, ca zilele trecute. A trebuit să se războiască cu cel puțin patruzeci de fete care ar fi vrut să facă parte din brigada de tineret. Dar o brigadă se compune doar din trei echipe și dintre acestea abia una poate fi alcătuită numai și numai din fete. A trebuit să se țină seama de multe considerente cînd s-a făcut alegerea. Pentru a se putea duce la îndeplinire angajamentul luat de organizația de bază DISZ, de a se obține de pe cele 160 iugăre de porumb însămînțat în cuiburi așezate în pătrat, în loc de 14 chintale de boabe la iugăr, 16 chintale, din echipă nu pot să facă parte decît fetele care se pricep bine la cultivarea porumbului după această metodă. Trebuie deci să se muncească serios, căci anul acesta fetele vor să realizeze fiecare cîte 200 zile-muncă.

De ce voia fiecare fată să lucreze în această echipă? Mai întîi că fetele vor să aibă prestigiu. Jozsef Cubik, șeful echipei băieților, a cerut la ședința în care s-a discutat însămînțarea porumbului în cuiburi așezate în pătrat, ca să li se repartizeze lor întreaga suprafață, deoarece — spunea el — fetelor nu li se poate încredința o muncă atît de importantă.

Desigur, această declarație a indignat fetele și acum toate vor să dovedească, că și ele se pricep la însămînțarea porumbului în cuiburi așezate în pătrat și că vor obține la iugăr aceeași recoltă ca și băieții. Insăși secretara organizației DISZ, Ilona Varga s-a ocupat de organizarea echipei și de aceea i s-au aglomerat deodată grijile și necazurile. De atunci, echipa a fost alcătuită, iar cele 12 fete care fac parte din ea au și ținut un „consiliu de luptă". Și-au procurat o carte de specialitate, din care vor învăța metoda de cultivare a porumbului în cuiburi așezate în pătrat și s-au adresat pentru lămuriri profesionale, agronomului de la S.M.T. Unele din ele s-au dus chiar la S.M.T. pentru a studia mașina de însămînțat în cuiburi așezate în pătrat.

Lui Jozsef Cubik a început să-i pară rău că a subapreciat în așa măsură capacitatea fetelor.

Vestea marilor pregătiri a ajuns la urechile lui. Și a mai auzit că multe fete vor să se mărite. „Dacă o fată își bagă în cap un astfel de lucru, ea trece prin foc și apă, dar nu se lasă bătută" — își spunea în sinea lui, astfel că acum își bate capul cum ar putea totuși să învingă fetele.

Va fi greu... Căci fetele și-au făcut astfel de planuri de viitor pentru a căror îndeplinire vor trebui să muncească serios în fiecare zi și să obțină cu cel puțin patru chintale mai mult porumb decît a fost planificat. Numai astfel vor căpăta un premiu mare Iar Ilona Varga, Ilona Olle, Maria Ungor, Iulia Matyika și Ilona Pojendar contează pe acest premiu, deoarece le trebuie bani pentru mobilă și celelalte obiecte necesare unei tinere gospodării.

Iată de ce și Jozsef are griji multe. In toată bătaia de cap și în noianul de „supărări" se mai împletește și puțină bucurie. Doar logodnicii vor fi recrutați din echipa lui, astfel că venitul, premiul mare, mobila, vor ajunge în cele din urmă în aceeași casă.

Revista presei

TELEGRAMĂ

Sultanul Marocului Mohamed V. a transmis următorul răspuns la telegrama de felicitare trimisă de dr. Petru Groza, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R., cu ocazia semnării declarației comune marocano-franceze:

„Vă mulțumim pentru sentimentele nobile pe care ni le arătați și pentru urările ce ne adresați cu ocazia independenței și reunificării Marocului. Urăm poporului romîn o viață pașnică și prosperă".

Strîngerea relațiilor culturale cu R. Cehoslovacă

La 9 mai poporul cehoslovac sărbătorește 11 ani de la eliberarea sa de sub jugul hitlerist. Participînd din toată inima la această sărbătoare poporul nostru trece în revistă evenimentele care cimentează an de an prietenia sa cu poporul cehoslovac.

In domeniul relațiilor culturale anul trecut și la începutul acestui an s-au înregistrat numeroase manifestări. Au avut loc, pentru prima oară în istoria relațiilor noastre culturale cu alte țări, un schimb de expoziții de artă plastică. Pictorul Paul Atanasiu a deschis la București o expoziție despre R. Cehoslovacă, iar pictorul Jaromir Dvorsky o expoziție despre R.P.R. la Praga.

Filarmonica cehă a concertat în țara noastră, iar Orchestra Simfonică a Filarmonicii de Stat „George Enescu" a plecat în R. Cehoslovacă.

Scriitori, oameni de teatru și cinematografie din țara noastră au fost și ei prezenți la diferite manifestări culturale și artistice organizate în R. Cehoslovacă.

Intre oamenii de știință romîni și cehoslovaci s-au stabilit fructuoase relații de colaborare. Academicienii Gr. Moisil, M. Nicolescu, Gh. Vrînceanu, Al. Codarcea, Gh. Murgeanu au fost oaspeții unor instituții științifice din republica prietenă.

La Praga se va deschide o expoziție de artă plastică romînească. La vernisaj, artiștii noștri plastici vor fi reprezentați de A. Atanasiu, secretar al Uniunii artiștilor plastici.

Noi lucrări din literatura romînească au fost traduse în R. Cehoslovacă. In limba cehă a fost tălmăcit romanul istoric „Nicoară Potcoavă" de Mihail Sadoveanu, iar în limba slovacă romanul „Dulăii" de Zaharia Stancu. Teatrul din Presov a montat comedia „D-ale Carnavalului" de I. L. Caragiale.

Și în cataloagele librăriilor noastre au fost înscrise noi lucrări traduse din literatura cehă și slovacă. Au apărut în limba romînă romanele „Bunicuța" de Bozena Nemcova, „Cîntecul Păcii" de Viteslav Nezval, romanul „Văpăi deasupra orașului Kladno" de Antonin Zapotoky, culegerea „Vechi povestiri cehe" de Alois Jirasek și cunoscutul roman satiric „Soldatul Svejk" de Iaroslav Hasck.

Vizitele unor delegații de peste hotare

Membrii delegațiilor sindicale din Uniunea Sovietică, R. P. Chineză, Anglia, R. Cehoslovacă, Danemarca, R. D. Germană, R. F. Germană, Indonezia, Japonia, R.P. Mongolă, R.P. Polonă, Suedia, R.P. Ungară, invitați să sărbătorească ziua de 1 Mai împreună cu oamenii muncii din țara noastră, fac o călătorie de cîteva zile, prin țară.

Vineri după-amiază oaspeții au vizitat Muzeul Doftana.

Sîmbătă dimineață, membrii delegațiilor sindicale de peste hotare au vizitat uzinele „Ernst Thälmann", întreprinderea 512 de prefabricate pentru construcții și fabrica de pîine din Orașul Stalin.

Ziaristul englez Philipp Cresswick, secretar de redacție al ziarului „New Builder's Leader", organ al sindicatului constructorilor, a vizitat întreprinderea 512 de prefabricate pentru construcții.

In cursul după amiezii, membrii delegațiilor sindicale de peste hotare au făcut o excursie la Poiana Stalin și la cabana turistică Cristianul Mare. Seara ei au sosit în stațiunea de odihnă Sinaia.

★

Delegațiile de femei de peste hotare sosite la invitația Comitetului Femeilor Democrate din R.P.R. se află în țară.

Delegația femeilor din Elveția și Canada, însoțite de tov. Maria Rosetti, membră a C.F.D.R. au sosit sîmbătă dimineața la Timișoara unde au vizitat catedrale și biserici din oraș și Muzeul regional al Banatului.

Delegația femeilor din Siria și Liban au sosit sîmbătă la prînz la Craiova unde au vizitat Muzeul de artă și Muzeul regional, catedrala Sf. Dumitru, iar seara au asistat la un program artistic prezentat de ansamblul „Nicolae Bălcescu".

Adunare festivă consacrată „Zilei presei comuniste"

Cu prilejul zilei de 5 mai, Ziua presei comuniste, sîmbătă a avut loc la Facultatea de ziaristică din Capitală o adunare festivă la care au participat membri ai corpului didactic al facultății, studenți și ziariști.

Tov. Mihai Apostolescu, decanul Facultății de ziaristică a conferențiat despre Ziua presei comuniste și despre rolul ziarului comunist în lupta pentru pace și socialism.

Cu ocazia adunării, au fost evidențiați o serie de studenți pentru meritele în învățătură și munca depusă în timpul practicii în redacțiile unor ziare centrale.

(Agerpres)

Cronică

Printr-un decret al Prezidiului Marii Adunări Naționale tov. D-tru Petrescu a fost desărcinat din funcția de vicepreședinte al Consiliului de Miniștri.

Printr-o hotărîre a Consiliului de Miniștri, tov. Dușa Victor a fost desărcinat din funcția de Prim arbitru de stat.

(Agerpres)

Scînteia tineretului — Sport

Etapa a patra a „Cursei Păcii"

WROCLAW 5 (Agerpres). Competiția ciclistă „Cursa Păcii" Varșovia-Berlin-Praga, a continuat sîmbătă cu etapa a IV-a Stalinogrod—Wroclaw (185 km.). Cicliștii sovietici au fost animatorii principali ai acestei etape în care au obținut un succes deosebit. La Wroclaw primul a sosit tînărul sportiv sovietic Nicolai Kolumbet, care a parcurs 185 km. în 4h33'33" (medie orară 40,600 km.). Pe locul doi s-a clasat cehoslovacul Krivka, iar pe locul trei Cijikov (U.R.S.S.) în același timp cu cîștigătorul.

Dintre cicliștii romîni primul a sosit Gabriel Moiceanu la 1'30" după cîștigător. Constantin Dumitrescu a pierdut 2'44" față de primul clasat, cedînd tricoul galben italianului Cestari. Ludovic Zanoni a sosit după 5'25", urmat la mici diferențe de Șandru, I. Vasile și Poreceanu.

După etapa a IV-a în clasamentul general pe națiuni pe primul loc a trecut echipa U.R.S.S., urmată de Italia.

Astăzi este zi de repaus la Wroclaw, iar mîine se dispută etapa a V-a Wroclaw—Goerlitz.

In jurul orei 17,50 la posturile de radio

Duminică 6 mai în jurul orei 17,50, posturile noastre de radio vor transmite de pe stadionul Republicii din Capitală desfășurarea reprizei a II-a a întîlnirii internaționale de fotbal dintre echipele Locomotiva Grivița Roșie și Dinamo Sofia.

Spectacolele de azi

CINEMATOGRAFE: A 12-a noapte — **Patria, I. C. Frimu, Al. Sahia, 1 Mai;** Saltanat — **Magheru, Lumina, Moșilor;** Drum însîngerat — **Republica, Infrățirea între popoare, Central;** Sarea pămîntului — **Filimon Sîrbu, Elena Pavel, Al. Popov, Volga;** Cercul diabolic — **V. Alecsandri, București, 8 Martie;** Recunoaștere pe fluviul Yan-Tzi — **Maxim Gorki, Timpuri Noi;** Ciocîrlia și Ilie în luna de miere — **Victoria;** Submarinul 323 — **Tineretului;** Ali baba și cei 40 de hoți — **Grivița;** Cavalerul fără lege — **V. Roaită, Miorița, Libertății, N. Bălcescu;** Carola Lamberti — **Cultural, 23 August;** Tăunul — **Unirea;** Tinerețe zbuciumată — **C. David;** Cei doi — **Flacăra;** Serenada străzii — **T. Vladimirescu;** Prietenia marilor popoare — **Arta;** Bel Ami — **Munca, Ilie Pintilie;** Drum periculos — **Carpați;** Giuseppe Verdi — **Donca Simo;** Povestea viteazului Baiaia — **Gh. Coșbuc;** Matrozul Cijik — **Popular, M. Eminescu;** Orele speranței — **8 Mai;** Infidelele — **Olga Bancic, Aurel Vlaicu.**

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10. Secția scrisori, Tel. 7.85.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52